

КСЕНІЯ ЦИГАНЧУК

КРИВАВИМИ СЛІДАМИ



FOLIO

ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ ДЕТЕКТИВ

Поліцейський детектив

Ксенія Циганчук

Кривавими слідами

«ОМІКО»

2019

УДК 821.161.2

Циганчук К.

Кривавими слідами / К. Циганчук — «ОМІКО»,
2019 — (Поліцейський детектив)

Слідчий із Луцька Єгор Скляр переїздить працювати до Рівного. Першою його справою на новому місці стає жорстоке і майстерно продумане вбивство іноземця. На допомогу йому приходить патрульна Власта Коваль. Скляр інтроверт і мізантроп, любить працювати сам, тому для розв'язання справи їм доведеться принаймні спробувати знайти спільну мову. Кращий друг Єгора, який нещодавно загинув при виконанні службових обов'язків, неодноразово з'являється, попереджаючи про небезпеку. Убивці вдалося вміло заплутати сліди, проте Скляр та Власта не з тих, хто так просто здаються.

УДК 821.161.2

Содержание

Конец ознакомительного фрагмента.

40

Ксенія Циганчук

Кривавими слідами

Серія «Поліцейський детектив» заснована в 2019 році

Консультант: **С. А. Носков**, полковник поліції, начальник відділу Департаменту карного розшуку Національної поліції України

Величезне спасибі керівнику патрульної поліції м. Рівне Сергію Мерчуку та його заступнику Андрію Ліснічку за надання дозволу спостерігати за роботою патрульної поліції. Окрема незмірна подяка за допомогу в написанні книги лейтенантам Ірині Середі та Василю Грицюку, які показали мені свою службу зсередини, консультували з усіх питань. Користуючись нагодою, дякую всій патрульній поліції м. Рівне за те, що робите для нас, звичайних людей.

Автор

© Циганчук К. А., 2019

© І. М. Дубровський, ілюстрації, 2019

© М. С. Мендор, художнє оформлення, 2019

© Видавництво «Фоліо», марка серії, 2019

Засновано на реальних подіях. Епізоди з викликів патрульних – теж. Усі імена, дати та назви змінено. Додано авторської інтерпретації.

П'ятниця, 18 січня 2019 року. 20:35

Чоловік уважно огледівся. Повз нього пройшли двоє: жінки. У темряві важко оцінити вік чи роздивитися обличчя. Та це не дуже його переймало. Головне, аби не звернули увагу на нього. Саме з причини, щоб ніхто його не запам'ятав, він майже кожного разу приїздив сюди різними автівками. Сьогодні вже вдесьте. Маючи у своєму розпорядженні цілих три, є можливість не притиратися очам.

Перевів погляд на подвір'я приватного будинку. Чоловік невисокого зросту, лише в самій теплій кофті (хоч наразі панувала середина зими), грався з дочкою, п'ятирічною дівчинкою. Значення слів, які весело вигукували одне одному батько і дитина, із цієї відстані він розчуті не міг. Та навіть якби і міг, усе одно не вдалося б зрозуміти: італійської він ніколи не вивчав.

За цей тиждень він чудово відстежив звички цієї маленької сім'ї, що складалася лише з двох осіб, і вже готовий був здійснити план. Зовсім скоро.

Знову його відволік перехожий. Цього він знав. Живе поряд. Очевидно, ходив до «Копійки», невеликого продуктового магазину, яким користуються жителі цієї та сусідніх вулиць. Хвилин двадцять тому він проходив у бік крамниці. Зараз прямував додому, до будинку, що знаходився через один. Гарного цегляного, із високим товстим парканом. Таким, які зазвичай устанавлюють українці.

Італієць, за яким стежив чоловік, так і не збудував собі високого паркану. Спостерігач якось чув, що для Європи вони не характерні. Там немає чого боятися. Але ж італієць уже кілька років проживає в Україні. Невже і досі не зрозумів, що так тут не можна? Це і зіграло з ним злий жарт. Саме завдяки відкритості за ним легко стежити. А ще бовдур завжди посміхається, навіть перехожим. І йому, своєму майбутньому вбивці, теж одного разу всміхнувся в тій-таки «Копійці».

Більше того, іноземець не зачиняє двері, коли знаходиться вдома. І це теж стане для нього фатальною помилкою.

Уже зовсім скоро.

* * *

Неділя, 20 січня 2019 року. 04:21

Ромка лежав на землі й усіма силами, які ще лишалися в ньому, боровся за життя. Стрілянина почалася несподівано, поліція відразу схопила злочинця, не давши жодного шансу ні втекти, ні поранити ще когось. Чим керувався цей недоумок, невідомо: опери приїхали просто допитати.

Над пораненим схилюлися колеги, надаючи першу допомогу. Викликали швидку. Очевидно, злочинець мав на меті поцілити в голову, проте влучив у шию. До рани притисли шарфа, аби хоч якось зупинити кровотечу. Довкола зібралися сторонні люди. Не дивно: майже центр Луцька. Патрульні (і звідки вони так раптово взялися?) огородили оперів від цивільних стрічками, мов місце злочину. Проблискові маячки їхніх машин різко виділялися у вечірній темряві, боляче засліплюючи очі. Хтось із перехожих щось вигукував, та Єгор Скляр не розумів, що саме. Він, мов уві сні, схилювся над приятелем. Накладена на рану тканина повністю пофарбувалася в червоне, на снігу різко виділялися плями крові. І руки Скляра теж були в крові. Поряд – мало не всі опери їхнього відділу. Вони зібралися півколом і тепер просто дивилися, як Скляр схилювся над кращим другом і колегою. «Чому їх стільки? І чому вони мовчки стоять і дивляться на нас?» – не міг збагнути Єгор.

– Усе буде добре. Чуєш, уже їде допомога, – спробував підбадьорити помираючого.

І справді, чулися сирени. Ромка тримався. Та всі розуміли, що лікарі не встигнуть. Не те поранення. І сам Ромка розумів.

– Що? Нічого не кажи. Ти маєш берегти сили.

Проте смертельно поранений опер усе ворухив губами, бажаючи неодмінно щось вимовити. Єгор схилювся над ним.

– Будь obe... жним, – прохрипів Ромка.

– Що? – не відразу зрозумів Єгор.

– Ти наступний. Будь обережним. Інакше ми скоро зустрінемося, – несподівано чітко прошепотів Ромка.

Від подиву Єгор тільки і зміг, що витріщитися на приятеля. Він побачив, як очі в нього розширилися. Так, немов той відчув неймовірне полегшення. А потім його погляд завмер назавжди.

* * *

Понеділок, 21 січня 2019 року. 8:45

Віталіна зупинилася на світлофорі. Їй і досі не давала спокою та сварка. Хоч ніби і минуло достатньо часу. М'ярко зазвичай так довго на неї ніколи не сердився. Проте... Чому ж він не відповідає на дзвінки? Не міг же Сергій уже побувати в нього?

Жінка задумливо роздивлялася жебрака, який ходив поміж машин і випрошував гроші. Безхатко мав червону опухлу мармизу, що безпомилково дозволяла зрозуміти причину подібного життя. Страшенно брудне скуйовджене волосся і не менш забруднена одіж, вицвілий пакет у руці, куди він, вочевидь, кидав усе, що дають люди. Незважаючи на зимовий холод, не мав на собі верхнього одягу. На голові недоладно натягнута сіро-чорна стара шапка. Віталіна вже не вперше спостерігала за цим чолов'ягою, кожного разу переймаючись, що ось-ось він підійде і до неї. «Ну ж бо, перемикайся!» – благала подумки світлофор. Такі люди викликали в неї огиду, хотілося якомога швидше поїхати звідси. Аж ось небеса почули її прохання, світло

змінлося, дозволивши рух. Віталіна завернула праворуч, до помешкання її кавалера лиша-лося якихось три хвилини їзди.

Дім знаходився в приватному секторі або, як його називали мешканці міста, «на лініях». Район сам по собі непоганий, однак, якщо не знати дорогу, доволі легко в цих «лініях» заблукати. Припаркувавшись, Віталіна уважно роздивилася подвір'я. Часто о цій порі Мάρко грався з донькою, але зараз тут виявилось порожньо.

Віталіна відстібнула пасок безпеки, вийшла з машини і попрямувала на приватну територію. Звичним рухом відімкнувши загорожу, зайшла. Знов уважно роздивилася, спробувала побачити когось у вікні, та вкотре марно. Минаючи брудний розталій сніг, посунула до дверей. Цікаво, як він її прийме після того, що сталося. «Ну не вижене ж?» – подумалося. «До того ж я маю для нього папери із суду», – Віталіна зиркнула на свою сумку, у якій серед інших документів мала й новини для Мάρко. Щоправда, не вельми важливі, але все одно непоганий привід, аби, нарешті, побачитися і, по можливості, помиритися.

«Бо хто знає, що зможе зробити Сергій».

У будинку виявилось надивовижу тихо і холодно. Певно, саме це відразу і насторожило. Інстинктивно жінка зрозуміла: щось сталося.

– Мάρко! – гукнула, відчуючи, як сильно калатає серце. – Мάρко, ти вдома? – покликала ще раз і зробила кілька обережних кроків довгим темним коридором, у який завжди погано потрапляло світло, а в похмуру погоду – і поготів.

Тиша. Мороз пробіг спиною.

– Крістіно!

Мовчанка гнітила. Віталіна знала звичку Мάρко, тому відчинені двері в будинку її не здивували. Але... «Удома ж дитина, чому він не ввімкнув опалення?» Молода жінка щільніше загорнулася в шубку, пройшла далі й уже збиралася завернути до вітальні, як несподівано вклякла.

Бо побачила... нерухоме тіло свого коханця.

* * *

Понеділок, 21 січня 2019 року. 9:15

Власта роздивилася довкола. Тіло лежало в калюжі крові. Кількість же крові, а також місця поранень не дозволяли сумніватися: людина мертва. Звісно, для остаточного висновку викликали швидку.

Обличчя повністю в крові: стріляли в голову. Одяг на животі теж просякнутий величезною червоною плямою: іще одне місце, куди влучила куля. Отже, стріляли так, щоб не лишилося жодного шансу вижити.

Навмисне вбивство.

Їх із Валентином першими викликали на місце злочину. Майже відразу приїхав іще один патруль. Валентин, її напарник, щойно поспілкувався з Віталіною Волошко, пані, яка і знайшла вбитого. Тепер разом із колегами намагався знайти свідків серед сусідів та перехожих.

Наразі основним завданням патрульних було охороняти місце події. Із хвилини на хвилину мала прибути слідчо-оперативна група. Ті вивчатимуть місце злочину повноцінно. Патрульна поліцейська першого набору міста Рівного зітхнула: яким потрібно бути нелюдом, аби вбити чоловіка в присутності його п'ятирічної доньки?

Почулася сирена: то під'їжджав іще один патруль. Можливо, із ним і слідчо-оперативна група. Надворі вже зібралося кілька людей, почувши новину. Стурбовані й у той же час неймовірно зацікавлені, намагалися розгледіти, що відбувається в будинку. Недалеко стояли припарковані дві патрульні машини з увімкненими проблісковими маячками. Власта повернулася

в дитячу кімнату. Тут із заплаканою дівчинкою сиділа Віталіна, намагаючись відволікти її від переляку.

– Мені потрібно поговорити з Крістіною наодинці, – промовила Власта і співчутливо подивилася на маленьку. Відколи поліцейська вперше її побачила, та не відпускала свого іграшкового, замурзаного синьою фарбою, світло-коричневого ведмедика.

«Напевно, так і тримає його з учорашнього вечора, коли сталося вбивство», – подумалося жінці-копу.



Від холоду маленька загорнулася в ковдру, звідки наполовину і стирчала іграшка. Крістіна встигла розповісти, що вчора ввечері татко поклав її спати, прочитавши перед цим казку. Потому вимкнув світло і вийшов. Майже відразу дівчинка почула здивований і наляканий голос батька, далі незвичайні звуки (очевидно, зрозуміли поліцейські, постріли), потім хтось упав, далі – швидкі кроки. Зовсім скоро з грюкотом зачинилися двері й стало тихо. Спершу малá боялася вийти, а коли наважилася, побачила батька, який лежав на підлозі в крові й не рухався. Дівчинка злякалася, утекла до своєї кімнати і звідти не виходила. Уранці саме там її і знайшла Віталіна, дівчина батька, Мάρко Вітторіно. Незважаючи на своє італійське коріння, дівчинка, проживши в Україні майже три роки, чудово розмовляла українською.

– Він має якесь ім'я? – почала здалеку Власта, кивнувши на ведмедика. Спробувала всміхнутися.

Крістіна виглядала змученою, їй не вельми хотілося говорити, проте ця жінка викликала довіру. Значно більшу, ніж подруга татка. Дівчинка наразі мало розуміла, що сталося, однак цілком усвідомлювала: відбулося щось дуже страшне. Колись вона бачила подібне: тоді після хвороби померла її мама. Так само лежала і не ворушилася. Відтоді Крістіна ніколи її не бачила. А татко пояснив, що матуся потрапила до іншого, кращого світу. Крістіна майже забула, як вона виглядала, проте добре пам'ятала тепло, яке йшло від неї, і запах – запах квітів. Її мама завжди пахла квітами, що росли в них у садку в Італії.

Власта витерла дівчинці рукою кутики очей, у яких і досі лишалися всохлі сльози. Якусь мить дитина дивилася на жінку-копа, потім відповіла тремким голосом:

– Балу.

– Балу? – здивувалася Власта, але відразу згадала історію про Мауглі. Саме там був ведмідь на ім'я Балу.

– Як у мультику, – пояснила Крістіна.

– А чим замазала? – запитала Власта.

– Ми малювали з татком наш будиночок в Італії, а Балудопомагав. Це він випадково тоді замурзався, – пояснила дівчинка. Їй пригадалося, як вони з батьком півдня прововтузилися над малюнком. Випадково вона посадила іграшку у фарбу, і тільки завдяки батькові вони вчасно це помітили. Тоді татко розповів їй, що ведмедик уміє говорити. Після малювання щасливі й зголоднілі поїхали їсти піцу. Один із небагатьох днів, які тато присвятив лише їй.

Власта з розумінням покивала головою, знову всміхнулася і поправила чорне волосся дівчинки, яке вибілося з хвостика.

– Крістіно, мені потрібно поставити тобі важливе запитання. Подумай добре, перш ніж відповісти. Це допоможе нам зрозуміти, хто зробив погано твоєму татові. Розумієш мене?

– Я вже не зможу з ним поговорити? – дівчинка спрямувала на Власту по-дорослому гіркотний погляд. – Так само, як і з мамою?

– Із мамою? А де вона?

– Татко казав, у кращому світі. Говорив, що, як не хотіла б, вона не може звідти повернутися. Але – щоб я не переймалася, бо їй там добре. А ще казав, що вона про мене і звідти дбає й охороняє.

Власта з жахом усвідомила: «То дитя залишилося круглою сиротою?» Відразу подумалося про власну доньку, яка хоч була старшою та мала живого батька, проте жила з мамою, себто Властою, і крім Власти нікого не мала. Власта хвилювалася: що буде, коли, не дай Боже, із нею, мамою, щось станеться? Що буде з дитиною? Чи забере її до себе батько, який не те що аліменти справно платити не хоче, навіть не виявляє інтересу, аби просто побачитися.

– Як ти вважаєш, хто міг бажати зла твоєму батькові? – поставила запитання Власта, відігравши думки про особисте.

Дівчинка замислилася.

– Можливо, твій батько з кимось сварився, мав погані стосунки? – спробувала допомогти Власта. – Можливо, він щось тобі таке розповідав чи ти щось чула?

– Я чула, як вони сварилися з Артемом, – відповіла після короткої мовчанки дівчинка.

– З Артемом? А хто це?

– Це татків друг. Вони раніше часто зустрічалися. Ми ходили всі разом гуляти: татко, Ілона, я і мій малесенький братик Богданчик, Артем, Іванка та Сашко, а потім, коли татко з Ілоною посварилися, то замість неї з нами вже ходила Віта, – дівчинка наморщила носик. – І вже без Богданчика, – додала, зітхнувши.

– У тебе є братик? А де він? – занепокоїлася Власта.

– Він живе з Ілоною, вона його мама.

«Отже, розлучений, двоє дітей», – зробила висновок патрульна.

– Хто такі Ілона, Іванка та Сашко, можеш мені розповісти?

– Ілона – дружина татка, але вони недовго були разом. А Іванка – дружина Артема. Сашко – маленький хлопчик, синочок Артема й Іванки. Він менший за мене, але старший за Богданчика, – розповіла дівчинка, пригорнувши до себе обома ручками Балуду.

– Через що вони з Артемом посварилися? Знаєш?

Дівчинка знизала плечима:

– Не знаю. Тато не казав, але в той день був дуже лихим і засмученим. Увесь день мовчав.

– Давно це було?

– Гм... – спробувала згадати Крістіна, приклала вказівного пальчика до рота і постукала ним по губках.

Власта всміхнулася: дівчинка видавалася дуже милою, нагадувала таке собі янголятко. Пухлі губки і щічки, великі карі очі. Видно, що за нею добре доглядали: одяг акуратний та чистий (дівчинка і досі була вдягнута в піжаму), у вухах золоті сережки. Власта не без задово-

лення роздивлялася її. Якби ж і вона могла балувати свою доньку подібним одягом та іншими речами. Патрульна мимоволі озирнулася: кімната також по-модному обставлена, усе зроблено, як для справжньої принцеси.

– То було... – намагалася згадати дівчинка, яку Власті вдалося розговорити: перша спроба (коли вони тільки-но прибули на місце події) виявилася марною. Малá сиділа в кімнаті й відмовлялася будь із ким балакати. Із другої спроби вдалося сяк-так дізнатися про події минулого вечора, і ось тепер з'являлися нові деталі. – Позавчора. Ні. – Малá витягла руки з-під ковдри і порахувала на пальчиках: – Шість днів тому, – сказала, піднявши шість тендітних пальчиків. – Точно.

– Упевнена? А що було шість днів тому? Що передувало сварці?

Крістіна знову знизала плечима, мовляв, не знаю.

– Артем прийшов до нас у гості. До того я вже давно його не бачила. Чомусь він не заходив. Вони з татком пішли до кабінету, а потім, дуже скоро, я почула, як вони сваряться. Тільки слів не розібрала. У кінці сварки Артем крикнув, що «просто так таткові цього не пробачить». І пішов, гримнувши дверима.

– Він так і сказав?

Крістіна кивнула на знак згоди, притисла сильніше ведмедика і поклала підборіддя йому на голову, від чого та вгрузла в тулуб. Дівчинка не зводила з Власті гострих розумних оченят. Їй було цікаво, про що думала тьотя.

– Я більше не побачу свого татка? – запитала маленька.

– Власто! – почула жінка погук свого напарника, Валентина. Озирнулася й побачила, що він заглядає до кімнати. – Приїхала слідчо-оперативна група.

– Іду, – коротко відказала Власта, відразу підвелася і попрямувала до виходу. Подумки зраділа, що вдалось уникнути надзвичайно неприємної і складної відповіді на поставлене запитання.

На порозі її зустріла Віталіна. Щойно Власта вийшла, молода жінка відразу повернулася в кімнату до Крістіни. На мить патрульна зупинила свій погляд на дівчинці. «Вона не любить цю Віталіну», – зрозуміла з виразу обличчя малої і, спохмурнівши, зачинила за собою двері.

* * *

Понеділок, 21 січня 2019 року. 9:55

Колеги з патрульної якраз інформували слідчих про те, що їм удалося дізнатися. Експерти взялися за вивчення місця злочину, намагаючись знайти відбитки, гільзи чи будь-які інші сліди. Наразі, завдяки роботі патрульних, вони вже мали у своєму арсеналі дві знайдені кулі та уламки саморобного глушника, обмотані армованим скотчем. Звісно, усе одно ще обшукують будинок, подвір'я та цілу вулицю, де жив убитий: раптом щось іще знайдуть.

Власта розповіла слідчому, Єгору Скляру, усе, що вдалося дізнатися від доньки вбитого. Відповідаючи на запитання, роздивлялася його. Більш рудого, ніж він, в житті не бачила. Волосся на голові, руках, борода, вії – усе яскравого рудого кольору. Неймовірно велика кількість веснянок на щоках. Страхітливо жилавий. І як йому працюється слідчим із такою зовнішністю? Його без проблем можуть запам'ятати всі, навіть ті, хто мають погану пам'ять на обличчя.

Пізніше від свого напарника Власта довідалася, що цього чоловіка не більш як три тижні тому перевели з Луцька до Рівного. І справді, якщо уважніше придивитися, можна подумати, що він почувається дещо не у своїй тарілці. Хоч, скоріше за все, причиною є те, що жертва має не українське громадянство. Якщо справа лишиться «висяком», на новенького чекатимуть серйозні проблеми. За нерозкрите вбивство іноземця поліція, м'яко кажучи, отримає, «по шапці».

Тож наразі вкрай необхідно з'ясувати якомога більше деталей. Завжди є висока ймовірність швидко розкрити справу, ідучи гарячими слідами. Найважливіші – перші двадцять чотири години після скоєння злочину. А вже втрачено щонайменше вісім, доки про нього дізналися.

Чим більше часу проходить після вбивства, тим складніше його розплутати. Це залізні факти, нікуди від них не подітися.

Розповівши все, що дізналася, Власта повідомила і про підозри стосовно того, що дівчинці не подобається подруга Мάρко Вітторіно. Старший за званням колега уважно вислухав, занотував у смартфон потрібні йому моменти, знову поставив кілька уточнюючих запитань.

«Мудак», – подумалося Власті про рудого. Жінка нутром відчувала його зверхнє ставлення. Таке вона зустрічала не вперше. Колеги із, так би мовити, «старої» поліції часто недолюблювали патрульних, вважаючи їх дилетантами. Ну, звісно, вони пропрацювали в поліції бозна скільки років, а патрульні від сили років зо три. Такі думки зустрічалися і серед цивільного населення, що завжди було неабияк образливо. Тебе не поважають тільки тому, що маєш мало досвіду. А те, що кожного дня ризикуєш власним життям, виконуєш морально надзвичайно важку справу і прикладаєш безліч зусиль, аби її робити добре, – про це мало хто думає.

– Більше нічого не змогли дізнатися? – сухо уточнив Скляр.

– Нічого, – підтвердила патрульна, чекаючи з нетерпінням закінчення розмови із самозакоханим кретином.

Валентин, спостерігаючи за діалогом, усміхнувся. Він теж звернув увагу на зверхнє ставлення слідчо-оперативної групи. Знаючи Власту, прекрасно розумів, що вона через це дуже дратується. Уловив погляд напарниці й підморгнув, мовляв, не переймайся. Власта зітхнула і спробувала заспокоїтися. Але хіба це так просто? Мало того, що початок зміни виявився гнітючим, іще й учора ввечері вкотре погарикалася з колишнім чоловіком: він знову затримує аліменти, більше того, на прохання сходити на батьківські збори замість Власти, грубо зауважив, що після розлучення шкільні зустрічі – не його турбота. Власта навіть не розуміла, чого їй хочеться більше: розплакатися, просто ненавидіти чи розсміятися з недолугості колишнього.

До Скляра підійшов один із членів слідчо-оперативної групи і щось промовив на вухо. Слідчий різко повернувся спиною до Власти (так, ніби щойно і не балакав із нею) і пішов до Віталіни. Власта закотила очі, ледь стримуючи себе від коментарів на адресу рудого. Та в цей момент до неї завбачливо підскочив Валентин, схопив за лікоть і злегка натиснув. Погляд його промовляв: «Заспокойся, він того не вартий».

– Дебілоїд, – тихо проказала Власта в бік Скляра.

– Не хвилюйся, ми скоро звідси поїдемо, а він залишиться сам на сам із важкою справою. Це ж убивство іноземця, – тихенько спробував заспокоїти напарницю Валентин.

– Ненавиджу його. Ненавиджу всіх чоловіків, – просичала Власта. – Вибач, тебе не маю на увазі.

– Тобто для тебе я не чоловік? – пожартував Валік – так його називали друзі.

– Та ні. – Очі її пожвавішали. – Я не про те. Ти ж знаєш, коли я сварюся зі своїм колишнім, ненавиджу всіх чоловіків. Крім тебе, – по-дружньому поплескала його по спині.

Валентин засміявся. Власта хоч і мала суворий вигляд, її усмішка була напрочуд чарівною. Коли жінка посміхалася, йому ставало приємно на душі.

Однак радість не надовго затрималася на обличчі патрульного. Він раптом наткнувся на нерозуміючий погляд Віталіни. Так, і справді! Недоречно тут усміхатися: неповага до друзів та родини жертви.

* * *

Понеділок, 21 січня 2019 року. 10:35

Віталіна Волошко зосередила всю увагу на слідчому, який саме прямував до неї. За кілька хвилин до цього молода жінка мусила залишити Крістіну в кімнаті, аби вкотре поспілкуватися зі слідчим не в присутності дитини. Їй уже тут набридло, вона відчувала неабияку втому і знервованість. Хотілося, кінець-кінцем, поїхати додому і хоч трохи розслабитися.

Убитий був їй майже нареченим. У свій час їх познайомив Артем, коли Мάρко знадобився адвокат, аби відвоювати право в української дружини брати участь у вихованні новонародженого сина. То все виявилось не так просто: розлучення він уже майже отримав, а от право на дитину... із цим чимало мороки, особливо – зважаючи на характер його колишньої пасії: здається, очі йому готова видряпати. Робота Віталіни полягала в тому, щоб він міг без проблем бачитися з дитиною. Чоловік і молода жінка відразу сподобалися одне одному і почали зустрічатися. Навіть різниця у віці, майже двадцять років, не стала на заваді. У свої сорок чотири Мάρко виглядав значно молодшим і подобався багатьом жінкам. Не вельми гарне знання української не завадило йому відкрити в місті дві невеличкі кав'ярні, які успішно розвивалися.

Віталіна ковзнула очима по слідчому. Ніби молодий, проте серйозний погляд видавав справжній вік – близько сорока, дуже худий та суворий. «Головне – зберігати спокій, – знову і знову давала собі настанову. – Не можна, щоб він помітив, що я нервую».

Віталіна і досі горнулася в шубку: опалення, звісно, ніхто не ввімкнув. Поряд продовжувала працювати слідчо-оперативна група, а вона так і не могла зрозуміти, чи засмучена через смерть свого колишнього бойфренда. Здається, що... зовсім ні.

«Зосередься!» – наказала собі, ледь помітила, що слідчий уже біля неї. «Що йому ще від мене потрібно? – із пересердя подумалося. – Хіба я не розповіла все, що знаю?»

– Даруйте, маю дещо уточнити, – присів Єгор Скляр біля неї. – То в яких стосунках ви були з убитим? – І приготувався занотувати сказане до мобільного.

На відміну від колег він майже не користувався блокнотом та ручкою – усе записував у нотатки телефону. Навіщо купувати модний гаджет із купою функцій, якщо користуєшся ним лише як телефоном та інколи заходиш в Інтернет? Тоді варто було б купити звичайний із меншою кількістю функцій і не переплачувати за «понти». Єгор майже не користувався в магазинах навіть карткою, розраховуючись за допомогою GooglePay¹. Ця новинка порівняно недавно з'явилася в Україні, і він швидко став її шанувальником. Колеги з луцької поліції вважали його здвигнутим на новітніх технологіях. З іншого боку, він себе таким не вважав: поперше, в Україні навіть при бажанні неможливо користуватися всіма надсучасними технологіями. Більшість із них дійдуть сюди невідомо коли. Крім того, щоб ними користуватися, треба добре тямити, як це робити, чим він похвалитися насправді не міг.

Скляр приготувався слухати відповіді дівчини, уважно спостерігаючи за виразом її обличчя. Так, він уже ставив їй чимало запитань і чудово про це пам'ятав. Навіть без проблем міг процитувати її відповіді. Проте, щоб зрозуміти, чи правду говорить людина, часом потрібно вивести її із себе. Тоді, нервуючи, вона може заплутатись у свідченнях, забути, що коли казала (якщо справді бреше), і цим себе виказати. Тож тепер із таким невинним виразом обличчя, на який тільки міг спромогтися, чекав розповіді.

– Ми зустрічалися, – Віталіна Волошко заговорила не відразу. Очевидно, збентежилася повтором запитання. – Ви ж, здається, цим уже цікавилися, – не втрималася від коментаря.

Скляр передбачав роздратування, проте на обличчі дівчини читалася легка втомлена усмішка. «Гм... Грає роль чи справді спокійна? Зазвичай повторення запитань, особливо в такій ситуації, неабияк дратує людей».

¹ GooglePay – система електронних платежів із мобільних пристроїв, розроблена компанією Google (працює під операційною системою Android).

– Так, але наразі дуже багато інформації, тож дещо мушу перепитати, – співчутливо всміхнувся слідчий. – Розумію, вам це дуже неприємно, але, щоб якомога швидше впіймати вбивцю, потрібно зібрати максимум даних.

Віталіна з розумінням кивнула, здогадавшись, що не такий він і простий, як хоче здаватися. Працюючи спершу помічником адвоката, а тепер і адвокатом, вона добре знала, як дивляться слідчі. Особливо ті, які давно працюють у поліції. Непомітно вони сканують кожен твій жест, усю твою міміку, твій погляд, аби зрозуміти, чи кажеш правду. Навіть коли вона спілкувалася з копами не по роботі, щоразу відчувала на собі цей прискіпливий позір – як то кажуть, професійна звичка.

– Довго ви зустрічалися? – поставив коп заново «старе» запитання, занотувавши щось перед тим до свого гаджету.

– Орієнтовно півроку. Так, десь приблизно півроку.

– Як ви познайомилися?

Віталіна почала було відповідати, та раптом у коридорі почулися вигуки експертів: ті щось знайшли. Єгор, вибачившись, поспішив подивитися знахідку. Молода жінка з полегшенням зітхнула: у його присутності почувалася зле. За слідчим подалися двоє патрульних, яких першими викликали на місце події. Скляр кинув на них зверхній погляд.

– Що жінки забули в поліції? Ну поясни мені? – сказав стиха колезі, помітивши, як поспішає Влада, аби дізнатися, що цікавого знайшли спеціалісти. – Вона має сидіти вдома і виховувати дітей.

Чоловік криво посміхнувся. Він був значно вищим та кремезнішим за Єгора. Якби не знати, хто з них головний, можна було б із легкістю переплутати.

– Що там, хлопці? – звернувся Скляр до колег, хоч уже встиг і сам побачити.

Криміналіст тримав у руці два контейнери до мисливських патронів.

– Ще щось є? – поцікавився слідчий.

– Поки ні, – сухо повідомив криміналіст.

Скляр обвів поглядом приміщення. Розставлені номерки біля важливих деталей справи тішили, але ж їх так мало.

– Відбитки знайшли? – запитав Тарас Нагай. Йому теж не терпілося чогось суттєвішого.

Криміналіст заперечно похитав головою. Тарас із Єгором відійшли вбік. Старший за званням наказав лишитися і записати для нього нову інформацію, сам же повернувся до Віталіни. Цього разу на патрульних узагалі не звернув уваги. Тож і не помітив, як уся всередині закипає Влада. Вона чула його коментар стосовно ролі жінки в поліції і з цього моменту ненавиділа його ще більше. «Знати б, чи Валентин почув ту його заувагу», – подумалося жінці-копу. Та Валік був поглинутий діями слідчих. Він, як і Влада, мріяв колись перейти на роботу в слідчий відділ.

Скляр повернувся до свого поки що єдиного свідка. Віталіна виглядала занепокоєною. Що вони там знайшли? Слідчий видавався досить розчарованим.

Так насправді й було. З одного боку, звісно, кулі, контейнери для мисливських патронів та уламки саморобного глушника, обмотані армованим скотчем, – це щось. Буває ж і гірше: коли взагалі нічого не знаходять. Але, з іншого боку, хотілося більше зачіпок. Добре б добути відбитки пальців чи ДНК. У такому разі, якщо людина є в базі, спіймати її – лише питання часу. Ну або ж при появі підозрюваних, маючи при собі згадані докази, теж легко перевірити причетність людини до справи.

Єгор сьогодні геть погано спав. Цілий тиждень після того, що сталося, не міг розслабитися та як слід відпочити. За всю службу жодного разу не мав безсоння, незважаючи на те, скільки пережив.

Скляр прослужив у поліції вже п'ятнадцять років, набувши чималого досвіду. Маючи гострий розум, гарну фізичну підготовку (хоч, на перший погляд, так ніхто б не сказав) і ней-

мовірну швидкість реакції, уважався цінним працівником. Перевестися до Рівного вартувало певних зусиль, проте заради нареченої він зробив усе можливе, аби досягти бажаного. Ресторан, у якому вона пропрацювала майже сім років помічником повара, відкрив свою мережу в Рівному. І вже тут дівчина мала змогу отримати давно омріяну посаду шефа кухні. Певний час покрутивши носом, Єгор усе-таки згодився переїхати заради неї. І ось три тижні тому вони з'єдналися. До цього більше місяця мушили прожити в різних містах, доки Єгор отримував згоду керівництва. Не так просто поліцейському розпоряджатися власним життям.

А буквально тиждень тому загинув його найкращий друг при виконанні службових обов'язків. Саме із цього все і почалося. Якесь важке відчуття того, що і йому тепер недовго лишилося. Минулої ночі навіть наснилося, що він був із Ромкою, коли того вбили. У сні приятель попередив про небезпеку.

Скляр укотре за день відігнав від себе непрохані думки.

Тим часом молода жінка не зводила з нього втомлених очей. І він чудово розумів, що вона з нетерпінням чекає, коли від неї відчепляться. «Ні, крихітко, зачекай іще трошки. Я тебе збираюся помучити, – подумки посміхнувся Єгор. – Ти щось недоговорюєш».

– То як ви познайомилися? – почав із того, на чому завершив.

– Нас познайомив Артем, приятель Мάρко. Я працюю... працювала адвокатом Мάρко.

– Адвокатом? Навіщо йому адвокат?

Віталіна коротко переповіла слідчому, у чому полягала її робота.

– І що, у них настільки погані стосунки, що вона не хоче довіряти йому дитину?

– Гірше, – сухо відказала Віталіна. «От причепився! Уже ж питав!»

– А насправді в колишньої дружини були підстави у відмові надати батьківські права?

– Жодних, – Віталіна закашлялася. – Мάρко... був, – їй виявилось важко згадувати про чоловіка в минулому часі, – він був дуже хорошим батьком. Крістіна для нього дорожча за все у світі. Так само і молодший син. Він ладен був убити за них, навіть не сумніваюся.

«А отут ти кажеш правду», – зробив висновок слідчий.

Єгор звузив очі, намагаючись прочитати, про що думає ця красива пані. Гарне волосся спадає аж до пояса, дорогий макіяж, одяг та аксесуари. Молода розкішна жінка. Дійсно, можна закохатися. Знати б, то їй адвокатська робота дозволяє все це мати чи гроші набагато старшого за неї іноземного бойфренда? «Певно, і те, й інше», – резюмував для себе поліцейський. Він уже встиг роздивитися фотографії померлого. Так, гарний чоловік. Але ж старший за неї аж на дев'ятнадцять років. Один раз удивець, один раз майже розлучений. П'ятирічна донька живе з ним, новонароджений син – із колишньою. Нічогенький такий собі набір для молодої жінки. «Ні, малá, ти його точно не кохала, – зробив висновок слідчий. – Що хочеш мені можеш тут розповідати. Я все бачу на твоєму обличчі».

– Чому ви вирішили приїхати до нього сьогодні вранці?

– А що тут такого? Ми ж зустрічалися.

– Ви домовлялися про зустріч? – проігнорував запитання слідчий. Натомість непомітно кинув погляд на годинник, що висів на стіні навпроти: «Зовсім скоро», – подумалося.

– Н-ні... Просто в мене були деякі документи із суду в його справі. Тож... А взагалі... мені не потрібен був привід, аби сьогодні приїжджати. Я завжди могла завітати просто так, – із гордовитим викликом проказала Віталіна.

– Щось важливе в тих документах? – не відступав слідчий.

– Не сказати, що аж надто. Даруйте, я не маю права розголошувати: адвокатська таємниця.

– У вас адвокатська таємниця, а в нас тут навмисне вбивство, – грізно зауважив Єгор.

– Навмисне? – очі розширилися від здивування.

– То що в тих документах?

– Нічого особливого, – збрехала Волошко. – Інформація про те, на коли призначили наступне слухання. Бачте, суддя захворів...

«Не можна так очевидно брехати! – відразу дорікнула собі за необачність, адже бовкнула перше, що спало на думку. – Йому раз плюнути перевірити!»

– Тож слухання перенесли на невизначений термін.

Слідчий спокійно щось занотував у телефон. Волошко облизала пересохлі від хвилювання губи, не відводячи погляду від смартфона копа: жодного шансу підглядіти, що він там друкує.

Скляр прекрасно розумів: Волошко хоч і намагається тримати себе в руках, однак він їй дошкуляє своїми запитаннями. Поряд з останньою нотаткою поставив позначку: **БРЕШЕ!!! ПЕРЕВІРИТИ ІНФОРМАЦІЮ ПРО СУДДІЮ!!!**

– Ми переглянули телефон убитого: від вас було кілька дзвінків до жертви, але жодного разу він так і не відповів, – продовжив розпитувати, ніби нічого й не сталося. Перед очима знову постав Ромка. Точніше, мертве обличчя колеги. Так, ніби він і справді був у момент смерті з ним. Єгор відігнав від себе образ.

– Як він міг відповісти, якщо його вбили? – із подивом запитала Віталіна, несподівано спіймавши на собі погляд помічника слідчого. Багато часу молодій жінці не знадобилося, аби зрозуміти, що за нею непомітно спостерігає ще і він. «Потрібно бути обачнішою».

Скляр посміхнувся:

– Ну, вчора вдень він був живий.

– Звідки я можу знати, чому він не відповідав? Зайнятий був. Можливо, порядкував у кав'ярні. Коли він займається справами, для нього нічого і нікого не існує. Навіть доньки.

Єгор звузив очі: «Ти ж щойно казала, що діти для нього – найголовніше».

– Справи в кав'ярнях ішли добре? – приєднався до розмови Тарас.

– А хіба ви не чули про його кав'ярні? Гадаю, кожен рівнянин був у котрійсь із них хоча б раз. Вони дуже популярні. Хіба багато в Рівному чи навіть в Україні справжніх італійських кав'ярень?

Із цим поліцейські не могли не погодитися. Навіть Єгор, який жив у цьому місті зовсім мало часу, і той уже встиг побувати там. І справді обслуговування чудове, кава – ще краща. І чимало людей.

– Яким майном володів убитий? – поцікавився Тарас.

Віталіна знизала плечима:

– Бізнес у Рівному, будинок і так само бізнес в Італії. Теж кав'ярні. Тільки там у нього їх три. Це все.

– Ви часом не сварилися? – запитання Скляра ставали все більш неприємними. Чого не можна було сказати про його усмішку: така ж безпосередня і, здається, невинна. Немов він розпитує не про вбивство, а про вчорашнє кавування в колі друзів.

– Ні, у нас були хороші стосунки, – голос дівчини здригнувся, вона опустила голову і мало не розплакалася.

– Перепрошую, я не хотів вас засмутити. – «Бреше, сучка», – Єгор позирнув на свого напарника: вони чудово зрозуміли один одного.

– Усе гаразд, – відповіла молода жінка, акуратно витираючи очі, аби не пошкодити макіяж.

– Ви маєте підозри з приводу того, хто міг убити пана Вітторіно?

– Жодних уявлень. На жаль.

– Можливо, він із кимось ворогував? – спробував наштовхнути на думку Скляр.

– Хтось йому погрожував? Це могли бути на вигляд зовсім невинні погрози, – підказав Тарас.

– Н-ні. Нічого такого мені не відомо. Єдина людина, із ким він мав погані взаємини, це його дружина. Найперше – через сина, якого вона йому забороняла бачити.

– Чому вони розійшлися? Це пані Вітторіно подала на розлучення? – поцікавився Скляр.

– Так, вона. Чому розірвали шлюб? Не знаю. Мабуть, не зійшлися характерами.

Єгор на хвилю замовк. «Ти знаєш, чому вони розбіглися», – резюмував подумки.

– А яким був Марко Вітторіно? Маю на увазі, який за вдачею? Можете розповісти?

Віталіна Волошко ненадовго замислилася, потім відповіла:

– Запальним.

– Запальним?

– Так. Ну, не те що надто, але часом бувало. У нього міг раптово змінитися настрій із гарного на поганий і навпаки. Бувало, ні з того ні з сього дратувався. Проте я завжди приписувала це його італійському темпераменту. Він не був злим від природи, це точно, – молода жінка згадала їхню останню сварку.

– Де ви були в ніч скоєння вбивства? – ошелешив своїм новим запитанням слідчий.

– Зачекайте, ви підозрюєте, що то я скоїла вбивство? – обурилася краля. В її очах стояли сльози.

– Я поки що нікого не підозрюю, однак мушу поставити це запитання, – спокійно пояснив Єгор. – Ви ж адвокат, маєте розуміти, – усміхнувся якомога привітніше. Слідчий прекрасно знав, якого типу відповідь зараз отримає.

– Я ночувала у своєї подруги. Можете розпитати в неї, я дам її контакти, – відповіла Віталіна, із викликом відкинувши красиве волосся з плеча.

– Був би надзвичайно вдячний. Зрозумійте, ніхто вас не підозрює. Я просто мушу перевірити. І вас, і всіх причетних до справи, – подумки посміхнувся: відповідь він отримав саме ту, на яку чекав.

Звісно, якщо вона причетна до злочину, то достеменно повинна була забезпечити собі алібі. Хто ж іде на кримінал без страховки? Крім того, жінці не обов'язково вбивати самій. Як правило, за неї чорну роботу виконує чоловік. Часто жінка виявляється тим, хто все придумав. Утілює плани в життя мужик. У даному випадку, скоріше за все, молодший і бідніший за офіційного коханця. Єдине, звісно, питання: мотив. Навіщо їй було вбивати курку, яка несла для неї золоті яйця? Ось тут і проблема: понишпорити і знайти мотив якомога швидше. Якщо він знайдеться, то здогади виявляться правильними. Як би це прикро не звучало, та зазвичай убивця – найближча людина.

Якщо не рахувати доньки, найрідніша людина для нещасного – Віталіна Волошко.

– Скиньте мені, будь ласка, контакти подруги на вайбер: номери телефону, адресу та місце роботи, – слідчий назвав свій номер. – Заодно, якщо щось згадаєте, можете дзвонити саме на цей телефон. – Єгор роздивлявся, як Віталіна ніжною рукою записує його дані на своєму айфоні. За мить жінка відправила потрібну інформацію.

Єгор перевірів надіслане у вайбері: «Нічогенька така в неї подружка, – подумалося, коли побачив світлинку. Із фотографії на нього дивилася молода впевнена в собі дівчина зі світлим волоссям та сірими очима. Чарівна усмішка і білосніжні зуби. Красиве засмагле обличчя. Фото з відпочинку на морі. – Важко навіть відповісти, яка із цих двох панянок гарніша».

Скляр зиркнув на годинник на телефоні. «Ну де ж, бляха, вона?!»

Зусиллям волі примусив себе опанувати хвилювання: «Невже зірветься?» Та саме в цей момент від Власти на вайбер надійшло довгоочікуване повідомлення.

Скляр, зітхнувши з полегшенням, поставив ще кілька запитань, після чого, нарешті, дозволив Віталіні піти. Перед цим, щоправда, попередив, що, скоріше за все, зв'язуватиметься з нею ще.

«Головне, щоб не з тими самими запитаннями. Бо я більше не витримаю. Він тупий чи випробує мене? Треба буде в Сергія дізнатися, що це за тип».

– Я б забрала Крістіну із собою, – почала було Віталіна. – Не може ж дитина лишатися сама.

– Розумію, проте забрати дівчинку зголосилася дружина пана Вітторіно. Наскільки мені повідомили, за законом вони все ще одружені, тож у неї і є права на те, аби, принаймні тимчасово, лишити Крістіну в себе. Тим паче, дівчинка не проти. Пані Ілона має скоро приїхати.

Ця новина для Віталіни, без сумніву, виявилася несподіванкою. Вона стиснула й без того тонкі губи, намагаючись прийняти те, що є. Відтак якомога привітніше посміхнулася, а вже за кілька хвилин покинула будинок.

Скляр із підозрою провів її поглядом.

* * *

Понеділок, 21 січня 2019 року. 11:10

– Я так розумію, ти думаєш на цю красуньку, – не забарився з коментарем Тарас.

– Ну як тобі сказати? Не знаю, чи це вона, але точно відчуваю, що десь бреше.

Єгор не відводив погляд від підозрюваної: із вікна було видно, як молода жінка вийшла на подвір'я. Вона поспішала і, безперечно, нервувала.

– Але ж який мотив? Навіщо їй убивати багатенького папіка, який її годує?

– Щось було в їхніх стосунках не так, – задумливо відповів Скляр, усе ще спостерігаючи за Волошко. Здавалося, він чогось чекав. Навіть Тарас мимоволі почав видивлятися, що відбувається надворі.

– А як щодо Артема та Ілони, колишньої дружини? Судячи з усього, вони мали доволі зіпсуті стосунки з убитим.

Єгор кивнув на знак згоди.

– Обох теж однозначно потрібно перевірити.

Нарешті, слідчий вийшов із задумливості, повернув голову до колеги й усміхнувся. Потім підійшов ближче до вікна, споглядаючи за сценою, що відбувалася. Якраз на неї він і чатував нетерпляче.

Несподіванка змусила Віталіну Волошко сповільнити крок. Біля будинку зупинилася срібляста Skoda. За мить звідти вийшла Ілона Вітторіно. Перекинулася слівцем із кимось у машині і попрямувала на подвір'я. У житті Єгор ніколи її не бачив. Проте знав, що це саме вона. За її машиною спинилася автівка патрульних. Тих, які потурбувалися, аби дружина вбитого прибула на місце події саме зараз.

Жінки явно не чекали зустрічі одна з одною. Саме Скляр подбав про те, аби вона відбулася, відправивши терміново патрульних за Ілоною, дружиною вбитого. Влада тим часом підійшла до Волошко, щоб поставити кілька формальних питань. І навмисне зробила так, щоб жінка стала обличчям до будинку. Таким чином, Скляр мав змогу бачити обличчя обох коханок Вітторіно.

Побачення жінок вийшло навдивовижу коротким, проте промовистим. Ілона Вітторіно привіталася кивком голови, Волошко не відповіла. У діях суперниць легко розпізнавалася взаємна зневага. Щоправда, в очах дружини вбитого більше читалася зверхність. Єгор подумки посміхнувся: саме так мала б реагувати справжня жінка на коханку свого чоловіка. Волошко навіть зашарілася від цього погляду.

«Крихітко, Віталіно, ти свого коханця не любила. І боїшся його дружини. Бо ти використовувала її чоловіка тільки для грошей», – знову посміхнувся слідчий.

Із побаченого він резюмував: ці дві жінки ненавидять одна одну.

З іншого боку, хіба може бути інакше?

Молодший за керівника Тарас не надав значення цій сцені. Навпаки, став роздивлятися новоспеченого колегу: вони працювали разом лише кілька тижнів. Але за цей короткий термін

той привернув до себе увагу багатьох. І не просто так. Скляр виявився неймовірним відлюдником. Ніби й відкритий, проте про себе майже не розповідає.

Єгор перевів погляд на патрульних: Власта і Валентин після виконання його завдання знаходилися на вулиці. Хоч він і не вельми любляв жінок у поліції, та й узагалі новоспечених працівників патрульної служби, проте саме цим двом наказав залишитися. Вони першими прибули на місце події, більше встигли дізнатися. А поміч зараз потрібна неабияка: Єгор поставив за мету розкрити справу якомога швидше. Іншим патрульним дозволив поїхати, щойно вони закінчать довірені їм обов'язки – опитати якомога більше людей і надати їхні свідчення.

Віталіна поїхала, кинувши повний ненависті позір на законну дружину Мάρко. Ілона ж, мов справжня леді, із підкресленим почуттям гідності попрямувала до будинку. Валентин, один із патрульних, що їздив за нею, навіть на хвилику не глянув на Єгора, як було і домовлено. Усі повинні вважати зустріч цих двох жінок випадковістю.



Новоспечений слідчий міста Рівного зітхнув: не можна допустити, щоб перше вбивство на новому місці залишилося «висяком». Ще й убивство громадянина іншої країни.

Щось не давало йому спокою. Слідчий звузив очі, замислившись. Він щось пропустив. Він однозначно щось пропустив у цій, так би мовити, «очній ставці». Так, жінки ненавидять одна одну.

Проте в їхніх поглядах, без сумніву, приховувалося і дещо інше.

* * *

Понеділок, 21 січня 2019 року. 11:20

– Маєш до мене якісь запитання? – Скляр, похмурий від думок, помітив, що Тарас розглядає його. Насправді він зрозумів це раніше, однак не міг відірватися від важливої для себе сцени.

Колега заперечно похитав головою: «Як йому вдається спостерігати одночасно за різними людьми?» – здивувався.

– Піду порозпитую хлопців, чи не знайшли чого-небудь суттєвого, – відказав Тарас і подався до експертів.

– Зачекай, – зупинив Скляр. – Мені потрібно, щоб ти дізнався, хто веде справу про розлучення і позбавлення прав на дитину. І чи не переносилися судові засідання через хворобу судді.

– Зараз же цим займаюся, – пообіцяв Тарас Нагай.

* * *

Понеділок, 21 січня 2019 року. 11:23

Краєм ока Скляр помітив, що ще одна його підозрювана вже заходить до будинку. Чоловік поспішив їй назустріч. Він неодмінно хотів зафіксувати її реакцію, коли жінка побачить тіло. «Це багато що може сказати про людину». Проходячи повз убитого, мимоволі ковзнув по ньому поглядом. Скільки бачив таких тіл. Жодного разу за всю кар'єру не мав «висяків» у справах з убивством. Такі речі повинні каратися. І цього разу він теж неодмінно розкриє злочин. Єгор стиснув губи в рішучості й поспішив назустріч Ілоні Вітторіно.

У коридорі вже чувся звук її підборів. І навіть запах парфумів. Неймовірно приємний. Його колишня дівчина такі мала. Знав, що шалено дорого. Першу стипендію витратив у свій час на ці парфуми. Ураз пригадалася радість дівчини. Вони розійшлися більше десяти років тому. А це чомусь і досі пам'яталося. Цікаво, як склалася її доля?

Єгор підійшов якраз вчасно, щоб спостерегти реакцію Ілони, коли вона побачила вбитого. Біля жертви працювали експерти, перевіряючи в буквальному сенсі кожен міліметр одягу та тіла. Для вузького коридору тут знаходилося забагато людей, від чого приміщення видавалося ще темнішим і меншим. Не врятувало ситуацію й увімкнене електричне світло.

– Процедура вивчення трупа на місці злочину досить складна, – пояснив Скляр, чим відволік жінку від картини, яка її нажахала, – спершу вивчають тіло так, як воно лежить, потім перевіряють, чи немає нічого під ним, уважно роздивляються одяг. – Ілона Вітторіно розгублено дивилася на слідака. Вона не знала його, та розуміла, що перед нею коп. Скляр тим часом продовжив:

– Обов'язково перевіряють шкірні покриви, нігті й усе, що можливо перевірити саме на місці злочину (для цього труп роздягають). Усе повністю фотографують. Неважливо, видається воно підозрілим чи ні. Раптом людину насправді вбили не тут. – Скляр уважно роздивлявся обличчя дружини вбитого. Він не просто так улаштував їй лекцію з криміналістики. – А можливо – тут, у цьому будинку, проте, скажімо, на кухні. А тіло чомусь перемістили сюди. Або ж причиною смерті в реальності є не кульові поранення, а вистрелили вже потім, аби збити

поліцію з пантелику. Звісно, у даному випадку навряд чи виявиться якесь інсценування, та перевірити поліція мусить. Ну і розтин. Неодмінно буде проведений розтин.

Жінка вклякла і знову витріщилася на кров поряд із трупом та на людей, що обступили вбитого. Кожна зморщечка, тремтіння довгих чорних вій, бліде обличчя і наповнені сльозами очі Ілони Вітторіно говорили слідчому, що її горе справжнє.

– Не дивіться туди, – урешті-решт, промовив Скляр.

Ілона перевела на нього свій погляд, покірно опустила голову. Так, хоч Скляр і звик давно до процедури вивчення місця вбивства, однак розумів, що в ній мало приємного, особливо для того, хто все це бачить уперше. Жінка намагалася виглядати спокійною, проте хвилювання чітко відбивалося на її обличчі. Хвилювання та... страшенний смуток. Нічого спільного з виразом обличчя Віталіни. «Невже вона його і досі кохає? Навіщо тоді розлучалися? Навіщо заборона опікуватися дитиною?»

На вигляд – близько сорока, коротко підстрижене волосся каштанового кольору. Сіре пальтечко. Доволі симпатична пані, знає собі ціну.

– Ви прийшли забрати дівчинку, – слідчий порухом руки показав іти за ним. Ілона Вітторіно послухалася. На тіло намагалася більше не дивитися. – Але нам потрібно з вами спершу поспілкуватися.

– Так, я розумію.

– Ви приїхали самі? – Єгор уже знав відповідь, та хотів почути її від Ілони.

Вони пройшли до вітальні, де так само працювали спеціалісти. Єгор прекрасно розумів, що не повинен пускати на місце злочину сторонніх осіб, проте його поведінка пояснювалася бажанням спостерігати за підозрюваним при допиті на місці вбивства. У такому разі злочинці більше нервують і можуть себе виказати. У Луцьку до цієї манери проводити розслідування звикли. «Звикнуть і тут», – вирішив слідок. Знову кинув прихований погляд на Ілону. «Гм... Жоден нерв не видає її». Лише вираз обличчя людини, яка вперше бачить місце злочину і те, як там працює поліція. А ще – блідість і сум.

– Ви когось шукаєте? – здивувався Єгор, коли помітив, що Ілона почала схвильовано роззиратися в різні боки.

– А де Крістіна?

Повз них пройшов експерт. Ілона простежила за ним здивовано.

– Вони вимірюють відстані, – пояснив Скляр. – Ми робимо детальний опис того, що і де знаходиться на місці вбивства. Навіть проїзні квитки, ключі чи будь-які інші дрібнички... – Він кивнув у бік одного з експертів, який зосереджено щось малював на папері. – Складає схему всього, що тут бачить і що знайшли. Детальний план до сантиметрів, навіть міліметрів – що і де знаходиться. Ось так це відбувається, якщо стисло, – резюмував.

Слідчий неспроста це все розповідав. Може, вона вбивця? Якщо так, має перейматися, чи, бува, нічого тут не залишилося такого, що могло б її виказати. Проте жінка ніби «зависла», спостерігаючи за процесом.

– То де Крістіна? – насилу отямилася вона і поглянула прямо на Єгора. В очах – цілеспрямованість. Так, її єдина мета тут – забрати дитину.

– Вона у своїй кімнаті, – заспокоїв Скляр, – із нею зараз працює наш психолог.

– Пси...холог? – насторожилася Ілона.

– Із дівчинкою все добре, проте вона пережила шок, тож ми вирішили, що непогано було б їм поспілкуватися. Ну і на майбутнє відразу вам пораджу пройти кілька зустрічей із психологом, можна нашим, можна і вашим. Просто щоб максимально заспокоїти дитину. Наскільки це взагалі можливо на даний момент, – розвів руками Скляр. – Присядьте, – указав на диван у вітальні.

Ілона послуhalася. Та перш ніж вона це зробила, жінці довелося пропустити повз себе невідомого їй чоловіка, якому чомусь захотілося саме зараз пройти перед нею. Невідомий (звісно працівник поліції, бо хто ж тут іще може знаходитися?) перепросив.

– Це оперуповноважений Тарас Нагай, – представив того Склад.

– Ілона Вітторіно. Приємно познайомитися, – усміхнулася жінка. Ця усмішка далася їй важко: не мала жодного бажання з кимось спілкуватися і, тим паче, усміхатися. Аби якось відволікти себе від важких думок, зосередилася на нових обличчях. Так завжди робила. Незвична зовнішність Склад привернула її увагу, і цей прийом справді допоміг їй переключитися із щойно побаченої неприємної картини. Мимоволі роззирнулася: не була в цьому будинку бозна скільки часу. Здається, нічого не змінилося.

– Навзаєм, – промовив Тарас і швидко пішов до експертів, які якраз перебиралися на другий поверх. Відтак звернувся до них із якимось питанням – Ілона звідси вже не змогла розчути.

* * *

Понеділок, 21 січня 2019 року. 11:38

– То ви самі приїхали? – перепитав Склад, коли вони, нарешті, присіли.

– Із двоюрідним братом. Він у машині з Богданком. Дитина спить, тож він...

– Дякую, – Єгор тільки на хвилику глянув на патрульного, який приніс йому кави. Молодий чоловік кивнув і мовчки пішов до колег на вулиці.

Склад із задоволенням обхопив руками гарячий паперовий стаканчик. Слідчий мав велику надію на те, що кава його збадьорить. За сьогоднішній ранок це вже була третя. Він зняв кришечку, відсorbнуv і поставив напій на журнальний столик, що знаходився поряд. У приміщенні відразу запахло смачним гарячим «допію».

– Він теж повинен підійти. Нам потрібно поспілкуватися, – якомога спокійніше пояснив Єгор, відчуваючи, як мозок, отримавши заряд енергії, починає працювати краще. «Якого дідька він не прийшов із вами, пані? Ви ж маєте розуміти, що поліція хоче спілкуватися з усіма». Насправді Валентин уже давно доповів Складу, що разом з Ілоною їде і її кузен.

– Не знаю, що він зможе вам розповісти, – розвела руками Ілона. – Він тільки вранці повернувся з Мінська. Та й мене не було в місті. Мала деякі справи в Києві. Теж лише сьогодні приїхала, – тільки зараз вона відчула, як холодно в будинку. «Опалення не ввімкнене?» – здивувалася.

– Нам із ним усе одно доведеться поспілкуватися, – ввічливо усміхнувся слідчий. – Пропоную зробити так: ми з вами поговоримо, потім ви підете за Крістіною, але попередньо скажете своєму братові, щоб він підійшов до мене сюди. Добре?

– Гаразд, – змучено відповіла Ілона, усе ще продовжуючи роздивлятися слідчого. Помітила, що кожного разу, коли той примружувався, на лобі в нього з'являлися поздовжні зморшки. «Цього поліцейського можна легко запам'ятати. Не здивуюся, якщо чимало злочинців чули про нього саме завдяки його зовнішності».

– Навіщо ви їздили до Києва? – поставив перше запитання слідчий, приготувавшись занотувати відповідь до свого гаджета.

Здається, Ілона зовсім не здивувалася сучасному «нотатнику» Склад. Хоч, як правило, люди із цікавістю сприймали цей незвичний в Україні спосіб занотувати інформацію.

– Робота, – знизала плечима. – Я стоматолог. У Києві проходила конференція лікарів.

– Дитину ви із собою брали? – рука потяглася до кави. Цього разу він зробив кілька ковтків. Знову повернув стаканчик на місце.

– Ні, що ви. Як би я за малим там доглядала? Йому лише за два місяці рік.

Скляр трішки довше, ніж вартувало б, затримав на ній свій погляд. «Ця жінка здатна причаровувати», – подумав. Вона не була аж такою гарною, однак надзвичайно мила. Із такими часто буває набагато приємніше, ніж із красунями. І пам'ятаєш їх довше.

– Лишили на брата? – повернувся до реальності слідчий.

– Ні, я ж кажу, він літав у справах до Мінська. Теж тільки сьогодні повернувся.

Єгор звузив очі: обох не було в місті на момент скоєння злочину. Збіг?

– Із ким же ви залишали дитину? – поцікавився поліцейський.

– Із нянею, – просто пояснила Ілона.

– Часто користуєтеся її послугами? Де ви, до речі, її знайшли?

– Та не треба було довго шукати. Це дівчина-студентка, наша сусідка. Вчиться на медсестру в медколеджі. Дуже серйозна й надійна. Уже не раз я користувалася її послугами. Коли одна виховуєш дитину і при цьому змушена працювати, няня – просто необхідність.

Скляр подивився кудись за спину Ілони Вікторіно. Жінка автоматично озирнулася. Виявляється, їхню розмову слухав той самий коп, який щойно так неочікувано кинувся поперед неї.

– Усе гаразд? – поцікавився Єгор, помітивши зникання жінки.

– Так, – усміхнулася.

Єгор із Тарасом непомітно перезирнулися. Від них не приховалася ніяковість жінки, коли вона зрозуміла, що слухає її не лише Скляр. З іншого боку, певно, кожен би в подібній ситуації так почувався.

– Але сьогодні ви без няні? – уточнив Єгор.

– Прошу?

Єгор уже хотів повторити запитання, проте Ілона випередила його:

– О, так. Спершу не зовсім зрозуміла, що ви маєте на увазі. Сьогодні Маша, так звати цю дівчину, не змогла прийти. А оскільки ми вже з Русланом у місті, то без проблем можемо бути з Богданком.

– Дайте мені, будь ласка, її контакти.

Ілона підняла здивовано ліву брову, але нічого не сказала, лише схилила голову на знак згоди.

– Скиньте, якщо можливо, на вайбер. Ось на цей номер, – простягнув свою візитівку. – Надалі, якщо матимете якусь корисну інформацію, у вас буде мій контакт.

– Добре, звичайно, – погодилася Ілона, а Єгор зазначив подумки, що прохання надати інформацію про няню Ілона не очікувала.

– А ваші пацієнти? – продовжив розпитувати слідчий.

– Маєте на увазі, що я тут зараз?

– Так.

– Довелося скасувати. Термінових перенесла на після обіду, решту – на інші дні. Добре, ніхто не заперечував. Хоч як тут заперечити? Я всім пояснила, що сталося, тож...

Єгор із розумінням помовчав. Знову звузив очі, роздивляючись жінку. Чи то пак – скачуючи. Він не любив у собі цю звичку. Навіщо звужувати очі, намагаючись проаналізувати, чи людина щира? «Певно, цей рух закладений природою. Так само, як і дивитися вгору, коли, скажімо, рахуєш щось. Це все інстинктивно. Проте уважному спостерігачеві видасть мене з головою...»

– Які стосунки ви мали з померлим?

Ілона чомусь зніяковіла, зрештою відповіла:

– Він був моїм чоловіком.

– Я це знаю, – відірвався Скляр від занотовування. – Проте ви вже майже розлучені. Я правильно розумію?

Ілона кивнула.

– Яка причина вашого розриву?

– Мені обов'язково відповідати на це запитання? Як на мене, воно доволі особи...

– Обов'язково. На жаль. Нам необхідно добре бачити ситуацію, у якій жив убитий.

Із другого поверху долинали голоси експертів. На першому вони вже завершили, тепер працювали нагорі. Лише час від часу чулися їхні перегукування та кроки. Ілона повернула голову на шум, що долинув із коридору. Там стояло двоє патрульних, чоловік та жінка. Вони уважно слухали розмову.

– Мене в чомусь підозрюють? – ображено спитала Ілона.

– Ні, чому ви так вирішили? – удавано здивувався Єгор. «Ну звісно, ми тебе теж підозрюємо. Ми всіх підозрюємо, якщо не зрозуміло».

Ілона не відповіла, натомість дала відповідь на попереднє запитання копа:

– У нас були не дуже гарні взаємини. Гадаю, ви самі вже це знаєте. Тим паче, тут була... тут був адвокат Мάρко. Упевнена, вона вам розповіла.

– Вона сказала, що ви з убитим сварилися, – утрутився несподівано в розмову Тарас. – Навіть намагалися позбавити прав на сина. Розповісте, чому вирішили вдатися до таких радикальних дій?

Власта і Валентин мовчки презирнулися. Зовсім недавно слідчий повідомив, що йому знадобиться їхня допомога. Тож намагалися якомога краще вникнути у справу.

Ілона зітхнула. Їй зовсім не хотілося, щоб хтось копирсався в її особистому житті.

– Мάρко зраджував мені, і коли я про це дізналася, подала на розлучення, – відповіла після паузи.

– Із ким зраджував? Ви знаєте? – зацікавився Єгор.

– Поняття не маю.

– Звідки ж тоді така впевненість? – Тарас підійшов ближче, так, що жінці вже не довелося сидіти впівоберта, аби бачити обох поліцейських. Тарас сів поряд зі старшим колегою.

– Не знаю. Я просто це запідозрила. Ну, знаєте, дивні дзвінки, недомовки з його боку, знервованість, відсутність, яку він доволі недолуго пояснював. Потім впевненість тільки зростала... Визнаю, у мене була думка простежити за Мάρко та дізнатися. Ну або ж найняти приватного детектива. Здається, такі вже з'явилися в Рівному. Але... я не захотіла опускатися до цього. Одного разу терпець увірвався і я, кінець кінцем, спромоглася заговорити про це з ним. А він – знаєте що?

Тарас та Єгор мовчки із цікавістю чекали на відповідь.

– Навіть не став заперечувати. І найбільше мене розлютило, що для нього виявилось це нормальним. Мати коханку і дружину одночасно. Я навіть підозрюю, що мав не одну жінку.

Збоку почувся шум. Це на якусь мить відволікло всіх від розмови, але вони відразу ж продовжили. То Власта чомусь вирішила покинути приміщення. Тільки Валентин зрозумів причину: патрульна подумала про колишнього чоловіка. Ні, він їй не зраджував, однак спогади про розлучення і досі дошкуляли їй.

«Ну, і куди вона пішла? – подумки спитав себе Єгор. – Така важлива справа, а вона дозволяє собі бродити туди-сюди».

– Після цього я відразу подала на розлучення, – резюмувала тим часом Ілона.

– А чому вирішили позбавити його права бачитися з дитиною? – Єгор нахилився вперед, погладжуючи задумливо свою руду бороду.

Ілона відповіла з обуренням:

– Він мене надто принизив, аби я хоч щось йому лишила. Тим паче – найдорожче, що в мене є, – мого сина. Звісно, коли трішки прийшла до тями, подумала, що таки свавільно з ним повелася. Урешті-решт, Крістіну він шалено любить... любив, – виправила себе. – Для нього позбавлення права на дитину було б жорстоким покаранням.

У кімнату повернулася Власта. Скляр кинув на неї суворий погляд, однак та проігнорувала його. Натомість знову стала біля напарника і продовжила слухати розмову. Валентин

щось прошепотів їй на вухо, вона сумно всміхнулася. «Він питає у неї, що сталося, – здогадався Єгор. – Ну, усміхається – отже, усе добре», – резюмував для себе. Відтак повернувся до бесіди.

– Але ж ви не передумали у своїй меті?

– Чому ж? – якусь мить Ілона сумнівалася, чи продовжувати, нарешті, наважилася. – Не так давно ми зустрілися з ним... Розумієте, до цього часу спілкувалися тільки наші адвокати. Я не мала жодного бажання бачити його. І, тим паче, іти на поступки. Та Руслан...

– Руслан – ваш двоюрідний брат? – уточнив Тарас.

– Так. Він від самого початку намагався переконати мене, що я надміру сувора в цьому питанні. Я ще спершу і на нього сердилася, – сумно всміхнулася. – Знаєте, ця їхня чортова чоловіча солідарність... Перепрошую, – промовила, помітивши, як відреагували на її слова слідчі: чоловіки відразу нашорошилися. – А хіба ні? Жінки завжди солідарні з жінками. Чоловіки – між собою теж.

Єгор і Тарас мусили погодитися.

– А потім я подумала, що він правий. Тож коли Мάρко вкотре зателефонував мені недавно, я вирішила не уникати зустрічі. Ми, на диво, непогано поспілкувалися. Він пропонував відновити наші стосунки, але... Хіба можна після всього того, що було?

– Зачекайте. Ваш чоловік хотів поновити взаємини? Дружні, я так розумію?

– Ні, він хотів, аби ми припинили процес розлучення. Він неодноразово просив мене про це. Звичайно, через свого адвоката. Але про це і мови не могло бути, – з гідністю відповіла жінка.

– Я правильно вас зрозумів: Мάρко Вітторіно намагався врятувати шлюб?

– Ну, виходить, що так, – погодилася Ілона.

– А Віталіна Волошко знала про це? – запитав Тарас.

– Вона не могла не знати, адже була його адвокатом. Більше того, я чула, що через це в них почалися проблеми. Ну, саме після нашої з ним недавньої зустрічі.

– Що ви маєте на увазі?

– Ну, а вам би сподобалося, якби ваша дівчина стала пропонувати колишньому хлопцеві поновити стосунки?

– Вони сварилися? І взагалі, звідки у вас ця вся інформація? – напосідав Єгор.

– Мені Артем сказав.

– Той, що приятель вашого чоловіка?

– Не тільки його, а й мій теж. І з Артемовою дружиною ми теж товаришуємо.

Тарас і Єгор зрозуміли, що тільки-но розкрили обман. Якщо, звичайно, сама Ілона Вітторіно зараз не бреше.

Віталіна Волошко приховала інформацію про те, що мала кепські взаємини зі своїм коханцем.

– Чи могло бути так, що саме з Віталіною Волошко вам зраджував у свій час ваш чоловік? – несподівано для всіх запитала Влада.

Скляр терпіти не міг, коли хтось втручався в розслідування. Тим паче – патрульні. Він навіть не вельми хотів проводити розслідування з Тарасом, віддаючи перевагу роботі самостійно. Та не в цій справі. Не у вбивстві іноземця.

Ілона розвернулася в бік Власти. Відтак відповіла:

– Не маю уявлення. Проте, наскільки мені відомо, вони познайомилися з Мάρко під час процесу розлучення.

– Де ж тоді поділася коханка? – не відступала патрульна.

Єгор, хоч і дратувався через втручання Власти, але не міг не зазначити для себе, що питання патрульної влучні. Він повернув голову до підозрюваної, аби встигнути помітити її реакцію. Подумки проклинав обох жінок, які фігурували в новій справі: що Віталіна, що Ілона – обидві мають міцні нерви. «Їх важко буде розкусити. Однак... Ілона виглядає значно спо-

кійнішою. А шкода... У неї є реальний мотив. А от у Віталіні... Віталіна Волошко, поза сумнівом, щось приховує. І справа набуває зовсім нового повороту. Віталіна Волошко збрехала про стосунки з жертвою. Збре-ха-ла. Отже, саме тому і нервувала, що мусила брехати. А це наштовхує на глибші підозри».

– Не знаю і не хочу знати, – з огидою відповіла Ілона, усім своїм виглядом показуючи, що на дану тему говорити далі не хоче.

Подумки Єгор укотре замилювався: жінка, яка знає собі ціну. Знов уважно роздивився її. Жодних «понтів» у зовнішності й одязі. Убрання дороге і вишукане, у той же час просте. На відміну від Волошко в Ілони є самоповага. Упевненість у собі. У Віталіні – надмірна самовпевненість. Такі люди, як Ілона Вітторіно, не можуть не викликати захоплення.

– Я зрозумів вас, пані Ілоно. – Скляр занотував щось собі в телефон.

У свою чергу, Тарас теж щось записував, щоправда, у паперовий нотатник.

– То ваш брат не припинив спілкуватися із загиблим, я так розумію? – уточнив Тарас.

– Припинив. Відразу ж, як дізнався, що Мάρко мені зраджує. Вони навіть сварилися через це.

– Сварилися?

– Ну, не зараз, – усміхнулася. – Давно. Ще як тільки відбувся розрив. Так би мовити, висловив моєму чоловікові все, що думає з приводу його ставлення до мене.

– Вони бачилися хоч інколи? – запитання поставила знову Влада.

– Мені принаймні про це невідомо. Думаю, що ні. Переконана, Руслан би мені сказав.

– Може, він не хотів вам про це розповідати, – припустив Тарас.

– Не думаю... Ви когось із нас підозрюєте, чи що? – несподівано спало на думку Ілоні.

– Така наша робота, – відповів Тарас.

– У вас є мотив, – зауважив Єгор спокійно. Він незворушно глянув на неї й усміхнувся. Без злості чи зверхності. Ніхто б не здогадався, що саме в цей момент він напружено чекає на реакцію та відповідь підозрюваної.

Влада і Валентин з інтересом спостерігали: ці слідчі працюють із напором.

– І який же? – у голосі Ілони прозвучав мало не виклик.

– Ви ще не розлучилися, – почав виважено Скляр після недовгої паузи. Інтонація нітрохи не видала в ньому нетерплячості та хвилювання. Хоч час нещадно спливав. «Перші двадцять чотири години. Перші двадцять чотири. Найбільш критичні й найбільш важливі в будь-якому розслідуванні. Саме від того, як просунемося зараз, залежатиме результат», – немов мантру, повторював подумки Скляр слова, які ще на перших заняттях в університеті втовкмачував викладач.

– І що з того?

– А те, що все майно вашого чоловіка переходить вам. А це чималенько. Будинок та бізнес в Італії і бізнес у Рівному. Теж доволі прибутковий. Чи я помиляюся? – тепер у його голосі прозвучали нотки недовіри до жінки як до свідка. Із її реакції зрозумів, що ці слова справили потрібний ефект: Ілона Вітторіно не чекала саме від нього «наїзду». Бо він здався їй людиною, якої можна не боятися.

– Не помиляєтеся, – теж витримавши паузу, погодилася жінка.

«Ну що, спантеличив я тебе? Вивів із себе?» – запитував подумки Єгор, хоч навіть і на хвилю не переставав милуватися цією особою.

Тарас непомітно потер долоні: незважаючи на те, що працював із новеньким усього три тижні, уже чудово розумів методи, якими той користується: безмежна ввічливість, усмішка, врівноваженість і... намагання вибити підозрюваного з колії, розізливши його. У найнесподіваніший для того момент. Щоб той схибив. А підозрювані в нього – усі фігуранти справи. Аж допоки не знайде справжнього злочинця і не переконається в його вині. Єгор і в житті доволі різкий, тож роздратувати когось для нього не складає особливих зусиль.

Так, питання Скляра, хоч і цілком логічне, а виявилось неочікуваним для жінки. Спершу Єгор поставився до неї прихильно, а тепер такий випад. Кинув погляд на патрульних. Ці «зелені» зачаровано слухали. «Ну що ж, дивіться, як працюють професіонали».

– Майно переходить мені, Крістіні та моєму синові, – додала Ілона. – Проте це не означає, що вбила я. Не забувайте, мене навіть не було в місті, коли все сталося. Зі мною в маршрутці їхало багато людей. Майже була повна. У вас є змога переконатися. Приїхала під ранок.

– Звісно, ми це зробимо, – пообіцяв Тарас.

– Чому ви не скористалися своєю автівкою? – знову Влада втрутилася в розмову.

– Не зрозуміла, перепрошую, – Ілона озирнулася до патрульної.

– Ви маєте свою машину, однак до Києва поїхали маршруткою, – пояснила жінка-коп.

Валентин зиркнув на колегу: вона геть захопилася цією справою.

– Дорога неблизька, мені не хотілося самій кермувати. Не в таку погоду, як зараз, – Ілона кивнула в бік вікна. Надворі вкотре за зиму танув сніг. Уночі, як правило, усе замерзло. Удень починалася відлига.

«Гм... А ця жінка доволі розумна», – Єгор покосився на Владу. На мить їхні очі зустрілися. «І вона мене терпіти не може». Цей факт його добряче повеселив. Він розумів, що по службі вищий за неї і завжди так буде. «Нехай собі ненавидить».

У цей же час Ілона роздивлялася обох поліцейських. Якби Єгор раніше не представився, думала б, що головний не він. Якийсь надто худий та жиливий. Геть не схожий на поліцейського. «Вони зібралися всі тут, щоб відразу мене заарештувати? Але ж у них немає нічого проти мене. А в мене – беззаперечне алібі. Навіщо тоді весь цей цирк?»

– У вас ще є запитання? Можу я вже піти до Крістіни?

– Опишіть характер вашого чоловіка, пані Ілоно, – попросив Скляр.

– Характер?

– Так, яким він був? Які звички мав?

Єгор любив складати портрет не лише підозрюваних, а й жертви. Часто це допомагало. А головне – характеризуючи когось, ми можемо випадково видати своє справжнє ставлення до того, про кого розповідаємо.

– Веселим. Узагалі-то приязним.

– Запальним? – підказав Скляр ніби між іншим.

– Прошу?

– Чув, італійці мають запальний темперамент. Ну там, настрій ні з того ні з сього змінюється чи дратуються з будь-якої причини.

– Бувало в нього подібне, – відповіла Ілона, очевидно, щось пригадуючи. – Але я б сказала, що він просто емоційний. А от Крістіна, на диво, спокійна. Ніби його протилежність. Не знаю, може, ще все зміниться, – зітхнула.

– У яких стосунках ви були з Віталіною Волошко? – запитав Єгор. Він любив несподівано перестрибувати на зовсім, здавалося б, протилежні запитання.

– А як ви самі думаєте? – відповіла дружина Марко Вітторіно. В очах промайнула сердитість. Та більше не через слідчого, як через згадку про суперницю.

– Отже, не у вельми хороших, – констатував Єгор, хоч, звісно, відповідь і сам уже отримав зовсім недавно. – Чи були вороги у вашого чоловіка?

– Ніколи не чула про таке.

– А Артем Бойко?

– Артем? – здивувалася Ілона. – Та вони ж приятелі нерозлийвода.

– Нам відомо, що в них був конфлікт, – пояснив Єгор.

– Нічого про це не знаю, даруйте, – розвела руками підозрювана номер два.

– Можливо, маєте якісь думки з приводу того, хто міг убити вашого чоловіка?

– На жаль, ні, – знову не порадувала Ілона Вітторіно.

Єгор і Тарас презирнулися: запитання вичерпалися.

– Чи не хотіли б ви нам щось повідомити ще? Ну, якусь важливу, на ваш погляд, інформацію.

Ілона задумалася.

– Здається, нічого такого.

– Що ж, тоді вдячні вам за допомогу, – Єгор підвівся. За ним встав Тарас, відтак і Ілона. – Якщо згадаєте навіть щось, на вашу думку, не важливе, дайте нам, будь ласка, знати.

– Гаразд, – погодилася жінка.

«Ця пані не має того поспіху та хвилювання, що Віталіна Волошко», – укотре впевнився Єгор.

– І не забудьте надіслати мені контакти вашої няні. Ми повинні з нею поспілкуватися.

– Звісно. Можу я піти до Крістіни?

– Будь ласка. І скажіть своєму братові, нехай підійде до нас.

Ілона із сумом оглянула вітальню: колись тут вони всі разом були щасливими.

– Чекайте, – несподівано промовила вона.

– Ви щось згадали? – миттю відгукнувся Тарас.

– Не знаю, чи це насправді важливо... – Ілона зробила кілька кроків назустріч слідчому та оперативнику. – Артем якось казав, що М'ярко допомагав Віталіні Волошко відкрити приватну практику. Він мав дати їй значні кошти на це. Звісно, без зобов'язання повернути. Проте, коли в нього з'явилася надія на продовження нашого шлюбу, він, здається, передумав. Цю новину мені Іванка, дружина Артема, недавно по секрету передала, – уточнила Ілона.

В очах Тараса і Єгора читалося: помста? Слідчі без слів зрозуміли – схоже на мотив.

Ілона розвела руками, мовляв, більше нічого додати, і вийшла.

* * *

Понеділок, 21 січня 2019 року. 12:45

Єгор спостерігав, як Вітторіно вдягає дівчинку. «Здається, ця патрульна, Влада, права. Крістіна більше зраділа колишній дружині батька, ніж його теперішній пасії».

Єгор насупився. Ілона Вітторіно насправді має серйозний мотив для вбивства свого майже колишнього чоловіка. Суд триває доволі довго. Тяганина цілком могла набриднути. Та головне навіть не це. У М'ярко Вітторіно дві успішні кав'ярні в місті, хороше майно за кордоном. Як законна дружина та матір його новонародженої дитини вона має право на це все. «Гм... У неї більше мотиву, ніж у Віталіни», – Єгор замислився. Але в Ілоні беззаперечне алібі: на момент скоєння вбивства вона поверталася «Шаленою черепахою» із Києва до Рівного. Попередньо поліція змогла дізнатися, що в записях перевізника і справді була бронь на її ім'я, і що людина з таким іменем дійсно прибула для поїздки зі столиці до Рівного. Лишається тільки допитати водія й інших пасажирів: показати фото і спитати, чи бачили цю жінку під час поїздки. Для цього він уже відправив Владу. Інтуїція підказувала слідчому, що алібі підтвердиться.

У той же час Віталіна Волошко збрехала про документи, через які нібито прийшла сьогодні вранці сюди. Як доповів Тарас, суддя не хворів, жодних слухань не переносилося. Лишається перевірити, чи справді в неї погіршилися стосунки з коханцем і чи справді покривилися стосунки М'ярко та Ілони настільки, що вбитий хотів зупинити процес розлучення.

Скляр відволікся від роздумів, знову зосередивши увагу на Ілоні Вітторіно та дівчинці. Дитина виглядала змученою і блідою. Вона дозволила жінці натягнути на неї шапку, дочекалася, коли та застігне куртку та вдягне на неї рукавички.

Поряд стояв чоловік із маленьким хлопчиком на руках – Руслан. Дещо огрядний, на вигляд сорок із гаком років. На скронях сріблилася сивина. Одразу можна було зрозуміти: біз-

несмен. Як устигли дізнатися слідчі, у молодості спідвеїст, а зараз – директор мережі супер-маркетів Рівного. Із ним теж Тарас та Єгор уже встигли поспілкуватися. Як на те, також має беззаперечне алібі. Звісно, його ще потрібно перевірити. Для цього слідчі відправили запит до аеропорту. Але досвід підказував їм, що подібного роду алібі має підтвердитися.

Єгор стиснув губи: Кир'ях, один з оперативників, устиг опитати і подругу Віталіни Волошко з приводу підтвердження невинуватості – щойно відзвітував телефоном. «Чудово, бляха-муха! – лютував подумки новоспечений рівненський слідчий. – І тут алібі підтвердилось». З одного боку, добре, бо методом виключення ти знаєш, хто не може бути вбивцею. З іншого боку, це виявилися саме ті люди, які мали найбільше причин убити. Але ж хто тоді?

Лишається тільки Артем, кращий друг. «Що ж, – зазначив Скляр, – теж цілком вірогідна кандидатура». Слідак поморщився. За стільки років у поліції він і досі не звик до запаху померлого тіла, яким завше відгонило на місці злочину.

Повз слідчого пройшов один з експертів. Кілька хвилин тому Скляр чув, що перевірка будинку ними почала підходити до завершення. Далі – більш детальні експертизи всього, що виявили. Так, поліція йде з місця злочину не з порожніми руками: виявлено дві кулі та два контейнери до мисливських патронів, а також уламки саморобного глушника, обмотані армованим скотчем. З іншого боку – жодних відбитків та слідів ДНК.

«Хай йому!» – вилаявся Скляр.

Ілона взяла Крістіну на руки:

– Не дивися туди, чуєш мене? – звернулася до дитини.

Дівчинка кивнула. Вона і досі мало розуміла, що сталося. Просто відчувала – щось страшне. Дитина сильніше притиснулася до макухи, заховала обличчя в жінки на плечі. Тільки щоб не дивитися. Узагалі нікуди. Ілона та Руслан попрощалися зі слідчим і рушили до виходу.

– Ну, і що ти помітив у її очах? – поцікавився Єгор у Тараса, щойно за двоюрідними братом та сестрою зачинилися двері. Всміхнувся. – Ти ж не просто так кинувся перед нею, коли вона тільки прийшла?

Тарас теж лукаво вишкірився, показуючи свої жовті зуби: згубна звичка куріння, яку мав іще з класу дев'ятого.

– Учуся в тебе, – ще більш оскалився, відтак відповів на поставлене запитання: – Нічого підозрілого не помітив.

Скляр зітхнув:

– Я так само.

* * *

Понеділок, 21 січня 2019 року. 15:17

Експерти вже закінчили свою роботу та порозсідалися в машині.

– Агов, що ти там? Ми вже їдемо! – гукнув Єгора Тарас і поспішив на вихід, навіть не дочекавшись, що відповідь колега.

Єгор зробив жест рукою – мовляв, зараз іду. Натомість так і залишився стояти біля вікна. Він бачив, як Тарас вийшов з будинку та попрямував до автівки з іншими поліцейськими. Роботи в них чимало: якомога швидше перевірити все, що знайшли, допитати людей, із якими ще не говорили... Якби ж це був простий грабіж або побутова справа... а то навмисне вбивство громадянина іншої держави. Скляр уже переглядав інформацію в Інтернеті: про це вбивство написали, певно, усі новинні сайти міста. Цілком можливо, що про це скоро передаватимуть і на всеукраїнських каналах. Коли дізнаються, що вбивство навмисне. А поліція практично не має зачіпок.

Він знову уважно роздивився вітальню. Себто місце вбивства. Укотре пройшовся будинком. Поморщився від думки, що його чекають колеги. «Зараз точно дзвонитимуть», – подумалося.

«Ну що ж я міг пропустити??? Думай! Думай!» – наказував собі. Знову обвів поглядом помешкання, піднявся нагору і спустився. Він намагався уявити, як усе сталося. Ось Вітторіно виходить із дитячої кімнати, прямує коридором, із якого, очевидно, збирався потрапити до вітальні. У будинку тиша та напівтемрява. Саме тут причаївся вбивця. Він двічі холоднокрівно вистрелює і втікає. Італієць помирає.

У будинку нічого не зникло (принаймні про це невідомо). Практично ніякого розгартіяшу (окрім, звісно, місця, де стріляли). Та й то через те, що жертву відкинуло пострілами назад. Вітторіно впав, зачепивши скульптуру, яка прикрашала коридор. Та впала, але навіть не побилася. За словами експертів, річ дорога, проте не аж так цінна. А навіть якби й була цінною. Її ж не вкрали.

Телефон сповістив про повідомлення у вайбері. «Гм... швидко», – Ілона Вітторіно надіслала контакти няні її сина. Слідчий поклав смартфон до кишені.

«Я щось пропустив. Відчуваю. Тільки в чому? Тут, у деталях місця злочину? Чи в розмовах із людьми?»

Коп утомлено потер чоло. Від недосипу голова погано працювала.

Віталіна Волошко, Ілона Вітторіно, Руслан Шевчук. Троє підозрюваних. У кожного залізне алібі. Віталіна Волошко збрехала про суддю і про свої взаємини з жертвою. Одне з двох: або хотіла приховати зміст документів, або ж справжню причину, чому приїхала сьогодні вранці. Те, що приховала інформацію про сварку, з одного боку, насторожує, з іншого – могла збрехати, аби не провокувати з нашого боку даремних підозр. Єгор відзначив, що потрібно перевірити, чи справді стосунки між убитим та його дружиною покращилися. Якщо так, Волошко могла вбити коханця через помсту. Через образу, що її збиралися так кинути. І через те, що не буде обіцяної приватної практики.

Єгор насупився: у тому, що Волошко брехала, немає ані найменших сумнівів. Навіть якби не свідчення Ілони Вітторіно, він усе одно б у цьому не сумнівався. Інтуїція його не підводить. Принаймні такого за собою ще не помічав за роки служби. Але ж... Убити, щоб помститися за те, що кинули? Чи навіть тільки збиралися кинути. За те, що відмовився вкласти гроші в її справу? Знаючи природу людей, він би не здивувався. Однак...

Щось тут не те.

Від думок відірвав дзвінок мобільного.

– Що ти там робиш? – почувся голос Тараса.

– Уже йду, вибач. Хотів тут дещо глянути ще.

– Хлопці поїхали вже, – повідомив Тарас, маючи на увазі експертів. – Пропоную розділитися: нехай хтось із нас поїде поспілкуватися з Артемом. Урешті-решт, він поки головний підозрюваний. Ну, зважаючи на те, що в інших є алібі. Інший нехай перевірить торгові точки з приводу реалізації армованої стрічки, ідентичної тій, яка виявлена на частинах глушника. Що скажеш?

– Слушна ідея, – погодився Єгор, усе ще не покидаючи власних роздумів. – Я чомусь упевнений, що і цей Артем має виправдання, – відказав утомлено поліцейський.

Тарас зітхнув у слухавку:

– Сподіваюся, що ні. Інакше – убивця з вулиці. Або ж якийсь прихований заздрісник, про якого нікому нічого не відомо. Можливо, навіть з Італії. Тоді в нас усі шанси на «висяк». Гарний початок нового року.

«А для мене гарний початок роботи на новому місці», – подумалося Єгору. Проте вголос цією думкою так і не поділився.

– Це не вбивця з вулиці. Інакше б щось украли. Прийшли саме з метою вбити Вітторіно, – заперечив Єгор.

Почувся шум.

– Ти йдеш до будинку? – здивувався Єгор.

– Що? Ні, я в нашій машині. Чекаю на тебе. Патрульні теж у машині чекають. То що робитимемо?

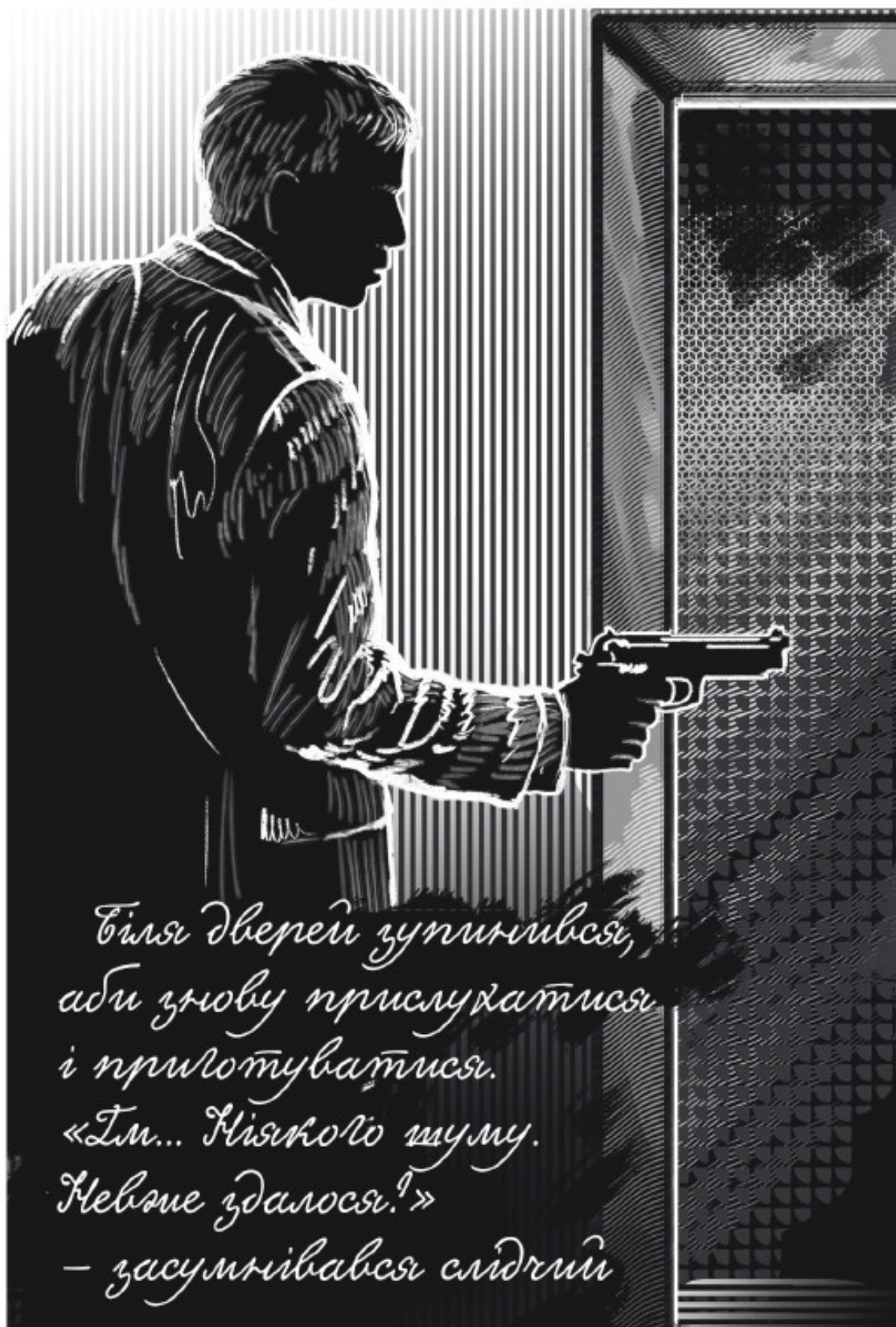
– Я зараз підійду – вирішимо, – коротко відповів Складар і без попередження зробив відбій.

Слідчий тихенько дістав зброю і так само тихо попрямував до кухні. Саме звідти він щойно і почув дивний шум. Слідар знав, що поряд із кухнею знаходиться чорний вхід, який хоч і зачинений наразі, проте хто знає... Коли маєш справу з убивством, потрібно завжди бути на сторожі.

Складар швидко дістався кухні настільки тихо, що ніхто б не почув. Цій безшумній «котячій», як її сам називав, ході він навчився в університеті. Дуже потрібна річ, якщо хочеш ловити злочинців і при цьому лишатися живим та неушкодженим.

Біля дверей зупинився, аби знову прислухатися і приготуватися. «Гм... Ніякого шуму. Невже здалося?» – засумнівався слідчий. Приготувавшись не лише захищатися, а й нападати, він кинувся з пістолетом напоготові в приміщення. Нікого. Уважно роздивився. Простора гарна сучасна кухня в біло-чорних кольорах. Заховатися нема де. Швидкими кроками, але не забуваючи про обережність, рушив до чорного входу. Ні-ко-го. Чорний вхід опечатаний, як і було. Перевірив, чи двері справді зачинені. Раптом імітація?

«Що це в біса таке?» – на чолі від напруги виступив піт. «Ну я ж чув!»



Єгор у цей момент проклинав усе на світі. Він узагалі мав брати на сьогодні відгул. Ще три тижні тому писав заяву. У Ромки, якого вбили тиждень тому, мав бути в день народження. «Треба було скористатися цим відгулом. Дозвіл же отримав, – укотре за сьогодні подумалося

йому. – Тоді б це вбивство іноземця дісталось комусь іншому. А я б виспався. І не мав цього всього головняка», – насупився Скляр, урешті-решт вирішивши заховати зброю.

Ще трішки прислухався і переконався, що здалося. «Мої люди не пропустять сюди навіть мишу», – переконував себе. Він уже віддав наказ про цілодобове спостереження за помешканням. Спершу начальство не погодилося. Тарасові довго довелося телефоном переконувати в необхідності цього. Саме бездоганна репутація Скляра в розкриттях найважчих убивств допомогла слідчим у досягненні бажаного. «Цікаво, коли сюди прибудуть для стеження?»

Поспішив до колег, які вже давно чекали на нього на вулиці. Проходячи повз дзеркало у вітальні, кинув байдужий погляд на своє відображення. Слідчий уляк.

Позаду нього, не рухаючись, стояла людина. Бліде обличчя, запалі щоки, порожні чорні очі без білків та зіниць.

Чоловік зі сну. Колишній приятель, якого тиждень тому вбили в Луцьку при виконанні.

Інстинктивно Скляр схопився за зброю і розвернувся, готовий стріляти. Але все, що побачив, – це порожнє приміщення, як і за мить до інциденту.

* * *

Понеділок, 21 січня 2019 року. 16:28

Вчинили, як і планували: Скляр поїхав поспілкуватися з Артемом Бойком, приятелем Вітторіно. Тарас, прихопивши на допомогу ще одного опера, Власту та Валентина, вирушив по торгових точках, аби знайти, де купували армовану стрічку.

Артем Бойко виявився середнім на зріст, мав гарну спортивну статуру, на вигляд близько сорока. Здивування, коли дізнався про смерть приятеля, видавалося справжнім. Алібі? Теж має. Святкували з дружиною в ресторані день народження сина. Коли стало зовсім пізно, бабуся, себто мати Артема, забрала малого із собою додому, а молодь продовжувала веселитися мало не всю ніч. Чому вони з Вітторіно посварилися? М'ярко позичив йому значні кошти. Проте справи в бізнесі (він мав фірму з установами басейнів та камінів) пішли не так, як сподівався. Отже – не міг повернути борг. Але вдалося перепозичити і буквально два дні тому через «Приват24» він перевів кошти. Усі? Звісно. Що він знає про стосунки Вітторіно з Волошко? Останнім часом вони погіршилися, адже М'ярко мав бажання відновити дружбу з колишньою дружиною. Помирилися? Наскільки було відомо Артему, ні. Але М'ярко дуже того хотів.

Не відтягуючи, Єгор перевіряв слова Бойка відразу після візиту. І справді. У ресторані «Виноград» підтвердили присутність Бойка та його дружини.

Після перевірки алібі Бойка Скляр відвідав кав'ярні Вітторіно. Поспілкувався з персоналом. Нічого корисного не дізнався. Працівники ніколи не бачили, щоб їхній господар із кимось сварився. Навпаки, Вітторіно завжди був у гарному гуморі, добре до них ставився. Єдине – сильно переживав через проблеми із сином. Чи не чіплявся до дівчат? Ну, міг пожартувати, проте щоб підбивати клинці, то ні, ніколи. Тим паче – мав гарну дівчину. Віталіну Волошко? Так. Вони були в хороших стосунках? На перший погляд, так. Інколи вона тут з'являлася. Трішки зверхня, проте без хамства. Хто керує закладами? Директор, Сергій Ковальчук. Тільки зараз його тут нема. Має відгул – лежить удома з грипом.

Єгор дратувався: усі, хто так чи інакше мають причину, аби вбити італійця, володіють алібі. Скляр мав достобіса справ у відділі, та це вбивство не давало йому спокою. Він міг би запросто зіпхнути шмат роботи на оперів, а сам таки поїхати у відділ, аби завершити зі справами, які теж «горять». Але не в цьому випадку. Не тоді, коли на кону його репутація як людини, яка ще жодного вбивства не залишила нерозкритим. Єгор, сердячись, стиснув губи. На чолі з'явилися зморшки. Від природи бліде обличчя сьогодні здавалося геть молочним: недосип і нерви.

Раніше Єгор іще сподівався, що хоч його і викликали на місце події, але справу віддадуть іншому слідчому. Тому, хто краще знає місто, наприклад. Він же тільки недавно сюди переїхав. Якби не навігатор у машині, чорта з два зміг би сам їздити. З одного боку, він розумів, що справу залишили йому, бо дуже поважають як поліцейського. З іншого боку – на фіга йому такий геморой.

Він утомлено тер чоло, відганяючи понурі думки і спогади про моторошний сон. Ніяк не міг припинити думати про Ромку. А те, що наснилося цієї ночі, кожного разу поставало перед очима. Ні, він не був забобонним, проте як можна почуватися після того, як твій убитий приятель уві сні попереджає про небезпеку загинути? І саме після цього сну йому дають справу про вбивство. Чудово. У Рівному, як і в Луцьку, як правило, позбавлення життя відбувається через побутові проблеми: розпивання алкоголю, сварки, ревності. І тут – на тобі! Навмисне вбивство! А ще те видіння сьогодні в будинку жертви. Що це? Ромка нагадує, що треба бути обачним?

– Блядь! – вилаявся стиха Скляр. – Ну який Ромка? Які нагадування з того світу?! Виспатися треба!

Скляр укотре за сьогодні наказав собі забути дурниці. Сніг на дорозі, як завжди, удень розтанув, тож тепер Єгор проїжджав фактично багнукою. Автівка, яку тільки вчора помили, виглядала страшенно замурзаною. Усюди бруд і сірість.

Як і в думках.

Єгор щохвилини кидав погляд на годинник: час невпинно збігає, а вони ніяк не просулися. «Перші двадцять годин найкритичніші, найважливіші». Наразі він збирався поспілкуватися з керуючим у кав'ярнях, потім приєднатися до Тараса в пошуках магазину, де купили армовану стрічку. Марудна, невдячна справа. Хтозна, де цю стрічку купували? Може, навіть не в Рівному. Може, в області? А можливо, узагалі в Луцьку. Чи в Тернополі.

Називається – шукай вітру в полі.

* * *

Понеділок, 21 січня 2019 року. 17:40

Єгор тільки кинув погляд на Сергія Ковальчука, як зрозумів: і справді грип. Директор кав'ярень італійця ледь стояв на ногах, очевидно, маючи високу температуру. Одягнутий як-небудь: стара потерта зимова кофта, спортивні брюки. У помешканні безлад. Скляр скривився – терпіти не міг неохайності, навіть якщо ти просто сам сидиш удома. І навіть коли в тебе висока температура.

– Прошу, проходите у вітальню, – запросив чоловік захриплим голосом.

– Дякую, – Єгор присів на диван, відсовуючи вбік кілька папірців, які виявилися чеками з магазину та аптеки.

Керуючий кав'ярнями сів на стілець біля комп'ютерного столу. Скляр подумки зробив висновок, що Ковальчук на своїй посаді чимало заробляє. Двокімнатна квартира обставлена багато, щоправда, трохи старомодно. Єгор ковзнув поглядом на меблеву стінку: масивна і дорога. Може, вона залишилася йому в спадок? Люстра на стелі теж старомодна, хоч і однозначно нова. Такі зазвичай купують люди старші. Зате стояв величезний плоский телевізор, на столі лежав закритим ноутбук Apple. Поряд із модним гаджетом розкидана купа паперів. На полицях кілька десятків книг: класична та сучасна українська і зарубіжна література. «Певно, у школі був ботаніком», – вирішив Скляр. Цій думці сприяла не стільки бібліотека, скільки інше спостереження. Ковальчук, попри сучасну зачіску та модні гаджети, справляв враження слухняного маминого синочка. Точніше, людини, яка перед іншими грає роль білого та пухнастого, а насправді люто ненавидить і боїться людей, які, як він розуміє, вище і краще за нього.

І з матір'ю, скоріше за все, грав саме цю роль. Єгор скривився: терпіти не міг прихованих боягузів. Ніколи не знаєш, чого від них очікувати.

– Перепрошую, що потурбував, але мені необхідно поставити вам кілька запитань.

– Я розумію, – ледь устиг відповісти Ковальчук і відразу чхнув. – Вибачте, – сказав ледь чутно, прикриваючись хустинкою і збираючись чхнути вдруге.

Скляр почекав, поки природна потреба Ковальчука минеться і він зможе розпочати розмову. У квартирі було душно і тхнуло важким повітрям. Очевидно, давно не провітрювали.

– Вам би лікаря викликати, – порадив Єгор, спостерігаючи, як візаві ледь тримається. – У вас висока температура.

– Минеться, – ледь промовив Ковальчук і спробував посміхнутися.

– Давно хворієте? – поцікавився ніби між іншим Єгор.

– Відучора.

«Гм... Треба ж», – сказав до себе Скляр.

– У вас є кому доглядати за вами?

Сергій здивувався запитанню, але відповів:

– Дівчина моя приносить мені ліки. Учора приносила. Сьогодні ввечері теж має зайти.

– Ясно.

Відповідь задовольнила Єгора. Щойно на чекові, на якого мало не всівся, він помітив учорашню дату.

– Ви вдома відучора, я правильно розумію?

– Правильно, – поспішно кивнув Сергій, відразу пожалкувавши про це. Від руху його немов хтось кувалдою по голові гепнув. Чоловік поморщився від болю, зусиллям волі опанував себе. – Ви, певно, хочете знати, чи були вороги в Марко?

– Так. А ви часом не працювали колись у поліції? – іронічно запитав Скляр.

«Чи міг він убити?» – тим часом крутилося в голові.

«Хворий на грип, із температурою. Гм... Напитися сучасних таблеток і зробити всю брудну роботу». Пересічний громадянин відразу викреслив би Ковальчука зі списку підозрюваних, зважаючи на його стан. Проте Скляр уже стільки всього бачив за роки роботи в поліції. Він би навіть не здивувався, якби дізнався, що Ковальчук зараз просто вміло симулює. Хоч, звісно, його стан виглядає дуже реалістично. Узагалі слідчий прекрасно знав, що будь-яке, навіть найбільш правдоподібне, алібі, урешті-решт, може виявитися ні чим іншим, як просто майстерно розіграною виставою. Коли йдеться про вбивство, ставки дуже високі. Покарання за цей злочин суворе, причини до позбавлення життя, як правило, вагомі. Тож часто навмисне вбивство продумується до найдрібніших деталей.

Сергій лишив запитання без відповіді. Натомість відказав:

– Про ворогів нічого не чув. Знаю тільки... – Він перехнябився, очевидно, боліло горло. – ...що він мав проблемне розлучення. Ілона не хоче давати йому права на дитину.

– Ви знали, що в них покращилися стосунки?

– З Ілоною? – здивувався Сергій. – Ні, не чув цієї новини.

– Хто міг бажати смерті пану Вітторіно? Хто вигравав від цього?

Сергій відкашлявся, потім відповів:

– Тільки з дружиною в нього були проблеми. Ну і приятель його, Артем, винен був чималеньку суму грошей. Чув, як вони обговорювали це в кав'ярні.

– Артем віддав борг?

– Не знаю, – просто відповів хворий.

Скляр зробив нотатки в телефоні. Сергій, важко дихаючи закладеним носом, спостерігав за слідчим.

– Даруйте, можливо, запитання видасться нескромним... Ваша дівчина живе з вами? – несподівано поцікавився слідчий.

– Ні, а що?

Єгор замислився, як сформулювати відповідь, та Ковальчук швидко здогадався, що до чого:

– Ведете до того, що в мене нема алібі? На вашу думку, я міг у такому стані піти й застрелити людину? – прохрипів адміністратор кав'ярень.

Скляр промовчав: «Ти навіть не уявляєш, із якими вивертами зустрічалися мені вбивці!» Натомість зауважив:

– Звідки ви знаєте, що його застрелили? Я нічого вам про це не казав, – очі в слідчого загорілися: упіймав на брехні.

– Усі знають, що його застрелили. В Інтернеті вже давно про це написали.

Скляр спохмурнів. Як же він забув! У мережі справді весь день це обговорюють. Поліція ще не коментувала, що сталося. Проте люди не сліпі. Сусіди і перехожі, які стовбичили біля будинку вбитого. Хтось із них, без сумніву, запустив інформацію в мережу. Та що там! Певно, усі, хто сьогодні проходив повз будинок жертви, відразу кинулися до своїх гаджетів, щоб викласти пост на Фейсбук чи в Інстаграм.

Роздивився Ковальчука. Той не знітився. Зовсім не хвилюється. В очах з'явився глузливий вогник. «Він не любить поліцію», – здогадався Скляр. Коп зрозумів, що перед ним саме той, хто поліцейських зневажливо називає «ментами» та «мусорами». Слідчий вирішив проігнорувати це. Найголовніше зараз – чи можна вважати його підозрюваним? У Єгора, нарешті, з'явився хоч хтось, хто не має алібі. Але ж Сергій не має і мотиву. Чи має?

– Ви кажете, ваша дівчина вчора приходила до вас, приносила ліки, – почав Скляр. Йому знадобилася мить, аби помітити, як напружився Ковальчук. – Мені потрібно з нею поспілкуватися.

– Навіщо? – облизав пересохлі губи адміністратор.

«Наслідок температури? Чи несподіваного хвилювання?» – зацікавився слідчий і нахилився трішки вперед. Він знав, що цей рух не втече від людини, яка боїться бути розкритою: він видасться їй підозрілим. Тож Єгор не зміг позбавити себе задоволення таким чином подражнити чоловіка і вибити з колії. Скляр відчув важке дихання Ковальчука. На лобі в того виступив піт.

– Ви змокрили, – спокійно зауважив поліцейський.

Ковальчук витер краплі з чола, криво усміхнувся:

– Певно, температура підіймається, – прохрипів, ледь стримуючи кашель.

«Скоріше, не температура, а твоя знервованість. Бо я надивавсь слабке місце».

– Не переймайтеся. Я вас ні в чому не звинувачую. Проста формальність. Ми всіх так перевіряємо, – заспокоїв коп свого нового підозрюваного. Інколи йому здавалося, що він кіт, який умисне заганяє мишу в пастку. Він робив так із кожним. Завжди. І щоразу відчував свою перевагу. Бо той, хто винний у злочині, має понести покарання.

– Я скажу їй, щоб вона вас набрала, – пообіцяв Ковальчук. – А зараз прошу вибачення, якщо запитань більше нема, то я хотів би відпочити. Мені дуже важко з вами зараз розмовляти.

– Ви мені просто скиньте її контакти на вайбер, – Скляр затамував подих: цей чоловік не може надати алібі. Слідчий із нетерпінням чекав подальших дій Ковальчука.

– У мене зараз розряджений мобільний, – чоловік дістав із кишені телефон і простягнув копу. – Я поставлю його заряджатися і, як тільки він запрацює, відразу скину інформацію.

Скляр кинув погляд на темний екран: і справді не працює. Ну або ж його навмисне вимкнули перед тим, як він прийшов. Він би залюбки спробував його увімкнути: якщо гаджет не розряджений, то має вийти. Проте без спеціального дозволу поліція не має права перевіряти особисті речі громадян. Єгор стиснув із досади губи. Неохоче повернув Ковальчуку айфон:

– Щойно матимете змогу, відразу надайте інформацію. Можна? – указав Єгор на чеки, що валялися на дивані.

Ковальчук не зрозумів навіщо, але не заперечив. Скляр дістав ручку, порився в папірцях, вибрав якийсь і наскрябав на ньому свій телефон.

– Ось, на цей номер. Скиньте на вайбер її дані.

* * *

Понеділок, 21 січня 2019 року. 18:20

Зовсім звечоріло. Скляр терпіти не міг зими. Холод, сирість і темрява. Єгор подумав про те, чи не випити йому знову кави, та лише від думки про цей напій у шлунку заболіло. Варто було б щось поїсти.

Тільки що віддзвонився Тарас і повідомив гарну новину: удалося знайти армовану стрічку, ідентичну тій, яка виявлена на частинах глушника. Тож тепер слідчий їхав до «Епіцентру». Саме там відбувся продаж. І саме там чекали на нього колеги. Звісно, торгові точки міста та близьких до нього територій ще будуть перевіряти, проте наразі це єдиний магазин, де напередодні вбивства встановлено факт реалізації розшукуваної стрічки.

Скляр приїхав саме вчасно, аби разом із колегами подивитися відео, узятє з камер спостереження. Власта з Валентином теж і досі брали участь у розслідуванні. «А я думав, Тарик давно їх відпустив», – здивувався Скляр. Його колеги, як і він, виглядали стомлено. «Їм теж не пощастило сьогодні з обідом». Хоч із Тарасом слідак працював недовго, проте вже встиг зрозуміти, що вони з ним у роботі схожі: будуть рити, поки не знайдуть. І ні про який відпочинок навіть не може бути мови. Хіба вже ввечері піти додому поспати. Тільки от за характерами все-таки різні.

Єгор подумав, яку смачну вечерю приготує Таня, його дівчина. Відтак згадав, що вона сьогодні допізна на роботі. «Та що ж за день такий!»

Невдоволено ковзнув поглядом по патрульних. Їхня присутність дратувала, однак не мав наміру відмовлятися від допомоги. Привітався рукоштовпанням із Женєю Кир'яхом, ще одним опером, якого підключили до справи.

– Ось, – показав хлопчина, працівник «Епіцентру», – ось цей чоловік, що купує армовану стрічку.

Поліцейські нахилилися ближче до камери. Нікому з них не була відома ця особа. На записі невідомий придбав скотч, розрахувався, попрямував до виходу.

– Ось інший запис, із вулиці, – пояснив продавець-консультант. На його бейджику Єгор прочитав ім'я: Кирило Кирилов. Відтак знову зосередив увагу на відео.

До чорної машини «ауді», яка стояла відразу біля входу, підійшов той самий чоловік, що і купував стрічку.

– Можна якось збільшити, щоб побачити номер машини? – відразу вхопився за важливу деталь Скляр.

– Зараз, – промовив консультант гіпермаркету. Він зупинив запис, щось понатискав у програмці, і вже за мить поліція отримала потрібну інформацію.

– Перевірте дані, – наказав Єгор патрульним.

Валентин записав номер, відійшов убік, аби з допомогою програмки на планшеті перевірити, кому належить машина. Усі інші, у свою чергу, додивилися запис. Більше, щоправда, нічого вартісного там не побачили. Невідомий сів у автівку і поїхав. У салоні, окрім нього, нікого не було.

– Зробіть нам, будь ласка, копію, – попросив Кир'ях.

Кирило з готовністю відповів:

– Звісно, зараз.

– Є щось? – звернувся Скляр до Валентина.

– Машина зареєстрована на фірмі «Рентакар», – читав він. – Це фірма з надання в оренду машин. Працюють вони до дев'ятнадцятої, – мовив патрульний і глянув на годинник. До закриття офісу лишалось десять хвилин.

* * *

Понеділок, 21 січня 2019 року. 19:10

Власта припаркувалася біля «Рентакару». На задньому сидінні не припиняли обговорювати справу Нагай і Складар. Слідчий та опер не поспішали, хоч знали, що їх чекають. Перед відправленням сюди Власта зателефонувала і просила, аби їх дочекалися. Валентин разом із Кир'яхом поїхали по інших торгових точках перевіряти, чи не було ще фактів продажу армованої стрічки.

Під час поїздки жінка-коп спробувала внести свою точку зору з приводу справи, проте, як і очікувала, ніхто її не слухав. Патрульна більше схилилася підозрювати Артема Бойка, приятеля Вітторіно. Гроші – значно більший привід для вбивства, аніж просто помста за те, що збираються кинути. Звісно, ця версія теж має право на існування, але їй чомусь у неї мало вірилося. Віталіна Волошко значно молодша і красивіша за Ілону Вітторіно. І по ній видно, що вона звикла причаровувати чоловіків. Це у неї в крові. Навіщо вбивати, коли можна відвоювати? Ну або ж просто знайти собі іншого.

Опери та слідчий поки що вважали Волошко за найпершу підозрювану. Крім неї з'явився Сергій Ковальчук, директор кав'ярень, які створив Вітторіно. Щоправда, мотиву його вони поки так і не збагнули. Складар скаржився, що той досі не відправив якоїсь потрібної інформації. І що це підозріло.

Жінка подивилася на старших за званням, які, нарешті, вийшли з машини і попрямували до офісу. Із вулиці війнуло морозом, що, як завжди, насувався на ніч. «Коли ми вже роз'їдемося по домівках?» – подумалося. Не те щоб їй не цікаво, однак донька вже давно прийшла зі школи. Звісно, дівчинка в неї самостійна, сама може повчити уроки і приготувати вечерю. І Власті теж. Патрульна глянула на годинник. Зовсім скоро мала б заступати нова зміна. Її дванадцятигодинне чергування завершувалося. Вони б із Валентином скоро мали повернутися на базу, здати зброю. Завтра ж із шести сорока п'яти ранку знову бути на роботі. Це так, як зазвичай відбувається. Дві денні зміни по дванадцять годин. Потім дві доби відпочивають. Далі дві нічні зміни по стільки ж годин.

Але щось підказувало жінці: цього разу буде зовсім інакше.

* * *

Понеділок, 21 січня 2019 року. 19:20

– Так, це наша машина, – підтвердила жінка, як для себе визначив Складар, років п'ятдесяти. – Її повернули сьогодні вранці.

– У справному стані? – нашорошився Тарас. За день він шалено втомився, живіт бурчав від голоду.

– Так, ми перевіряємо кожен автівок після повернення. Трішки брудна зовні, проте все добре.

– Повертав цей чоловік? – Єгор указав на знімок, зроблений з відео.

Жінка уважно глянула на фото.

– Так, це був саме він.

Коротке коричневе волосся. Гарно зачесане. Звісно, фарбоване. Пані Жовтенко поправила окуляри. Вона з цікавістю роздивлялася перш за все Єгора. Коп відразу помітив це. Він

звук до того, що його зовнішність завжди привертає увагу. Точніше, змирився з даною обставиною: коли ти слідчий і тебе легко запам'ятати – це не надто добре. Але ж що поробиш?

– Нам потрібна вся інформація, яка у вас є, про цю людину. Щось незвичне помітили в ньому? Можливо, нервував. Може, руки якісь брудні були чи ще щось, що кинулося в очі.

Пані Жовтенко замислилася, за мить похитала головою:

– Ні, нічого такого не помітила. Він узагалі ніяк не вирізнявся серед інших клієнтів.

«Інтересна пані», – якимось мимохідь подумалося Скляру. Салонного манікюру жінка не мала. З іншого боку, нігті доглянуті. Та й сама по собі дуже акуратна. «Не здивувався б, якби дізнався, що в минулому вона вчителька», – зненацька спало на думку. Строгий, проте добрий позір. «Ну геть як у моєї вчительки української мови».

Жінка застукотіла по клавіатурі. За мить сказала:

– Ми можемо надати вам копії документів, мають бути.

– Саме те, що нам потрібно, – змучено відповів Єгор. У нього, як і в Тараса, зажевірла надія: десь же злочинець мав зробити помилку. Можливо, документи виявляться справжніми?

Поки Жовтенко шукала потрібну інформацію, Скляр роздивився: офіс доволі скромний, однак облаштований зі смаком. На стінах помітив дві репродукції Моне – «Під тополями» та «Водяні лілії». «Нічого собі!» – здивувався. Роздивився ще, запитав:

– У вас є камери спостереження?

– На жаль, немає, – розвела руками Жовтенко, відірвавшись від пошуків. – Проте, – вона лукаво усміхнулася, показуючи ряд жовтих, хоч і рівних, зубів, – у нас є дещо краще.

Скляр та Нагай завмерли, передбачаючи, що ця жінка і справді має на увазі те, про що каже.

– Ось інформація про чоловіка, який брав в оренду авто, – повернула до них плоский монітор. – Такий собі Віктор Зінчук. І ось... – Вона підвелася, узяла із шафи величезну папку, дістала звідти якісь папери у файлах. – Ось копії документів, які він нам надав.

Єгор із колегою вдоволено презирнулися. Так, це той чоловік, що на камерах відеоспостереження.

«Ну, уже щось», – подумалося Єгору.

– Ви не могли б нам їх відксерити?

– Звісно, – Жовтенко підійшла до ксероксу. За мить машина зашуміла, у повітрі відчувся неприємний запах фарби. Жінка спостерігала за поліцейськими, подумки уявляючи, як каже їм головне. Те, що їм і справді допоможе. Очевидно, вони вирішили, що під словами «дещо краще» вона мала на увазі документи невідомого. Але ж...

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.